

کتابِ مُکاشفه

پیشگفتار

کتابِ مُکاشفه زمانی نوشته شد که ایماندارای عیسیٰ مسیح ازی که عیسیٰ مسیح ره مولا مُوگفت، آزار-و-اذیت مُوشد. مقصدِ اصلی یوحنا ای آسته که ایماندارا ره تشویق کنه و بلده ازوا امید بديه تا اونا دَ وختِ سختی و مُشکلات دَ ایمان خُو مُستحکم و وفادار بُمنه.

کلونی امزی کتاب رویا های آسته که بطورِ تشبیه و سرپوشیده بیان شده و ایماندارای امزو زمان او ره خوب پی مُورده، و له بلده دیگر و پُر از رمز-و-راز آسته.

دَ امزی کتاب یوحنا از طرفِ خدا یگ رویا مینگره و دَ امزو رویا دز شی هدایت دده مُوشه که بلده هفت جماعتِ ایماندارِ ولایتِ آسیا خط نوشته کنه و اونا ره ام تشویق کنه و ام اخطار بديه. باقی رویای یوحنا دَ باره جنگِ لشکر های خدا و لشکر های ایللیس آسته که دَ امزو جنگِ ایللیس شکست مُوخوره و آسمو و زمینِ نو دَ وجود مییه که دَ وسیله شکوه-و-جلالِ خدا روشو-و-درخشان آسته.

فهرستِ عنوانها

مُقدمه (فصل ۱ آیه ۱)

شروعِ پیشگویی (۴:۱)

رویای یوحنا (۹:۱)

خطِ ها بلده هفتِ جماعتِ ایماندار (۱:۲ تا ۲۲:۳)

تختی که دَ عالمِ باله یه (۱:۴)

طومار و باره (۱:۵)

کندونِ مَهرِ ها (۱:۶)

یگ صد و چل و چار هزار (۱:۷)

گروهِ کُته قد کالاهای سفید (۹:۷)

مَهرِ هفتم (۱:۸)

هفت شیپور (۶:۸)

ملایکه و طومارِ ریزگ (۱:۱۰)

دُو شاهدِ خُدا (۱:۱۱)

شیپورِ هفتم (۱۵:۱۱)

خاتو و اژدار (۱:۱۲)

جانورِ وَحشی دریا (۱:۱۳)

جانورِ وَحشی دَوْم (۱۱:۱۳)

باره دَ بله کوهِ صهیون (۱:۱۴)

سه ملايکه (۶:۱۴)

شروع کارِ دِروگرا (۱۴:۱۴)

هفت ملايکه و هفت بلا (۱:۱۵)

هفت پيله غَضَبِ خُدا (۱:۱۶)

فاحشه کته (۱:۱۷)

سقوطِ شارِ بابل (۱:۱۸)

خوشی دَ عالمِ باله (۱:۱۹)

هزار سال (۱:۲۰)

محکوم شدنِ شیطو (۷:۲۰)

قضاوتِ مُرده‌ها (۱۱:۲۰)

اورشليم نو (۱:۲۱)

دربای آب حیات (۱:۲۲)

مقدمه

۱ ای مُکاشفه عیسیٰ مسیح آسته که خُدا بلده شی دَد تا چیزای ره که دَ زودی باید واقع شنه، بلده خدمتگارای خُو نشو بديه. او ملايکه خُو ره ربي کد تا امو چیزا ره بلده خدمتگار خُو یوحنا برملا کُنه. ۲ و یوحنا دَ باره تمام چیزای که دید شاهدی میدیه، یعنی دَ باره کلام خُدا و شاهدی عیسیٰ مسیح. ۳ نیک دَ بخت کسی که کلمه های امزی پیشگویی

ره میخانه و نیک دَ بَخْتِ کسای که گوش میگیره و چیزای ره که دَمزی پیشگویی نوشته
یه نگاه مونه، چراکه وخت نزدیک آسته.

شروع پیشگویی

^۴ از طرفِ یوحنا، بلده هفت جماعتِ ایماندارا که دَ ولایتِ آسیا آسته: فیض و سلامتِی از
طرفِ امزو که آسته، بُود و مییه نصیب شُمو شُنه و از طرفِ هفت روح که دَ پیشِ رُوی
تختِ شی آسته، ^۵ و از طرفِ عیسیٰ مسیح که شاهدِ راستگوی آسته و اوّلین کسی که از
مینکلِ مُرده ها زنده شُده و حُکمرانِ پادشایونِ زمی یه.

امو که مو ره مُحَبَّتِ مونه و مو ره از گُناهای مو قد خُونِ خُو آزاد کد ^۶ و مو ره دَ پادشاهی
رَسند تا دَ عِنوانِ پیشوا بلده خُدا یعنی آته شی خِدمت کنی؛ جلال و قُدرت تا اَبَدُالاباد ازو
باد! آمین.

^۷ اونه، او قد آورها مییه

و هر چیم او ره مینگره،

حتیٰ کسای که او ره قد نِیزه زده؛

و تمام قوم های رومی زمی بخاطرِ ازو ماتم مونه. آرے، امی رقم موشه! آمین.

^۸ خداوند-خدا مَوگیه: ”ما «آلف» و «یا» آستُم، امو که آسته، بُود و مییه، امو قادرِ مُطلق.“

رویای یوحنا

^۹ ما یوحنا، برار شمو آستُم که د آزار-و-آذیت و د پادشاهی و د صبر-و-حوصله د وسیله عیسی مسیح قد شمو شریک آستُم. ما بخاطرِ کلامِ خدا و شاهی د باره عیسی مسیح د یگ جزیره د نام پاتموس بُودُم^{۱۰} که د روزِ مولا د زیرِ تاثیرِ روح قرار گرفتُم و از پشتِ خُو یگ آوازِ بلند رقم آوازِ شیپور شنیدُم^{۱۱} که گفت: ”چیزی ره که مینگری د یگ کتاب نوشته کُو و د هفت جماعتِ ایماندارا ری کُو، یعنی د افسُس، اسمیرنا، پرگاموس، تیاتیرا، ساردس، فیلا دلفیه و لائودیکیه.“

^{۱۲} اوخته رومی خُو ره دور ددم تا صاحبِ امزو آواز ره که قد ازمه توره موگفت بنگرم؛ و غیتیکه رومی خُو ره دور ددم هفت چراغدانِ طَلایی ره دیدُم^{۱۳} و د مینکلِ چراغدانا یگو کس رقم «باچه انسان» آلی بُود که چپنِ دراز پوشیدد و شالِ زرین د بله سینه شی بُود. ^{۱۴} سر و موی شی رقم پاشم آلی سفید بُود، سفید مثلِ برف؛ و چیمای شی رقم آنگه آتش،^{۱۵} پای های شی رقم برنجِ جلا ددگی که د کوره آتشِ جلا دده شده بشه و آواز شی

رقمِ غُرَشِ آو های کلو. ^{۱۶} اُو دَ دِسْتِ رَاسْتِ خُو هفت سِتاره دَشت و از دان شی شمشیر تیز
دُو دَم بُر مُوشِد و چهره شی رقمِ آفتو آلی بُود که روشنی بَقوَت میدد.

^{۱۷} وختیکه اُو ره دیدم رقمِ مُرده آلی دَ پیشِ پای های شی اُفتدم، لیکن اُو دِسْتِ رَاسْتِ خُو
ره دَ بِلَه مه ایشته گُفت: ”ترس نَخور، ما اوّل و آخِر اَسْتُم ^{۱۸} و اُمُو که زنده یه. ما مُرده
بُودم، ولے تُوخ کُو، آلی تا اَبْدُالاباد زنده اَسْتُم و کلی های مَرگ و عالمِ مُرده ها دَ پیشِ از
مه یه. ^{۱۹} پس چیزای ره که دیدی و چیزای ره که اَسْتَه و چیزای ره که بعد ازی واقع
مُوشه نَوِشته کُو. ^{۲۰} رازِ امزُو هفت سِتاره که دَ دِسْتِ رَاسْتِ مه دیدی و رازِ امزُو هفت
چراغدانِ طِلّایی اینی اَسْتَه: اُمُو هفت سِتاره ملایکه های هفت جماعتِ ایماندار اَسْتَه و
اُمُو هفت چراغدانِ اُمُو هفت جماعتِ ایماندار.

بَلَدَه جماعتِ ایماندارای شارِ اِفْسُس

^۲ بَلَدَه ملایکه جماعتِ ایماندارای اِفْسُس نَوِشته کُو:

اُمُو کسی که هفت سِتاره دَ دِسْتِ رَاسْتِ خُو دَره و دَ مینکلِ هفت چراغدانِ طِلّایی قَدَم
مِیَزَنه اینی تورا ره مُوگیه: ^۲ ما از اعمالِ تُو، از زَحمت و صَبَر-و-خَوِصِلَه تُو باخبر اَسْتُم.
ما میدنم که تُو مردُمای شَریر ره تَحْمَلِ نَمِیْتَنی؛ تُو اُمُو کسای ره که خود ره رَسُولِ مُوگیه،

ولے نیستہ آزمایش کدی و پئی بُردی که اونا دروغگوی آسته. ^۳ تُو صبر-و-خوصله کدی و بخاطرِ نامِ ازمه سختی ها ره تَحْمَلِ کدی و منده-و-دلسرد نشدی.

^۴ لیکن امی یگ شکایت ره دَ ضِدِ تُو دَرْم: تُو عِشَق-و-علاقه اوّلی خُو ره ایله کدے. ^۵ پس دَ یادِ خُو بیرو که از کجا اُفتدے! توبه کُو و امو اعمال ره انجام بیدی که دَ اوّل انجام میددی. اگه توبه نکنی، ما دَ پیش تُو مییم و چراغدان تُو ره از جای شی باله مونم. ^۶ لیکن امی یگ خوبی ره دَری که از کارای نیکولائیان بد موبری، امو رقم که ما ام بد موبرم. ^۷ هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه. هر کسی که پیروز شنه، ما بلده ازو حق میدیم که از درخت حیات که دَ باغ بهشتِ خُدا آسته، بخوره.

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای اسمیرنا نوشته کُو:

امو کسی که اوّل و آخر آسته، امو که مُرد و دُوباره زنده شد، اینی تورا ره مَوگیه: ^۹ ما از مُصیبت و غریبی تُو خبر دَرْم، باوجودِ که دولت مند آستی! ما از بدگویی امزو کسا خبر دَرْم که خود ره یهودی مَوگیه، ولے یهودی نییه، بلکه جماعتِ شیطو آسته. ^{۱۰} از رنج-و-عذابی که دَ بله تُو آمدنی آسته، ترس نخور. باخبر بش که ابلیس بعضی از شمو ره دَ

بندی خانه میندزه تا آزمایش شنید و بلده ده روز شمو رنج-و-عذاب مینگرید. لیکن تا دم مرگ وفادار بش و ما تاج حیات ره دز تو میدیم.^{۱۱} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موهیه. هر کسی که پیروز شنه، از مرگ دوم هیچ ضرر نمینگره.

بلده جماعت ایماندارای شار پرگاموس

^{۱۲} بلده ملایکه جماعت ایماندارای پرگاموس نوشته گو:

امو کسی که شمشیر تیز دو دم دره، اینی تورا ره موهیه:^{۱۳} 'ما میدنم که تو د کجا زندگی مونی، د جای که تخت شیطان آسته. ولے باوجود ازی ام تو د نام ازمه قایم-و-استوار منده و ایمانی ره که دز مه دری انکار نکده، حتی د امزو روزای که انتیپاس شاهد وفادار مه د مینکل شمو، د جایی که شیطان بود-و-باش دره کشته شد.

^{۱۴} مگم چند چیز د ضد تو درم: تو د اونجی کسای ره دری که از تعلیم بلعام نبی پیروی مونه، از تعلیم کسی که بالاق پادشاه ره یاد دد که د دم روی بنی اسرائیل سنگ لخشندک بيله تا اونا از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده بخوره و د زناکاری گرفتار شنه.^{۱۵} امی رقم تو بعضی کسای ره ام دری که از تعلیم نیکولائیان پیروی مونه.^{۱۶} پس توبه گو! اگه نه، د زودی د پیش تو مییم و قد شمشیر دان خو د خلاف ازوا جنگ

مُونَم. ^{۱۷} هر کسی که گوشِ شِنُوا دَرِه، گوشِ بَگیرِه که روحِ بَلَدِه جماعتِ های ایماندارا چیزخیلِ مَوگیه: هر کسی که پیروزِ شَنه، ما از «مَن» تاشه شُدِه بَلَدِه شیِ مِیدِیم و ام یگِ سنگِ سفیدِ بَلَدِه اَزو مِیدِیم که دَ رُویِ امزُو سنگِ یگِ نامِ نَوِ نِوشته یِه که هیچِ کسِ اُو ره نَمُوفامه بَعَیر از کسی که اُو ره دَ دِستِ میرِه.

بَلَدِه جماعتِ ایماندارایِ شارِ تیاتیرا

^{۱۸} بَلَدِه مَلایکِه جماعتِ ایماندارایِ تیاتیرا نِوشته کُو:

باچِه خُدا که چیمایِ شیِ رَقَمِ اَلَنگِه اَتشِ اَلّی و پایایِ شیِ رَقَمِ بَرِنجِ جَلَا دَدگیِ اَسْتِه اینی توره ها ره مَوگیه: ^{۱۹} ما از اعمالِ تُو، از مَحَبَتِ، ایمان، خِدْمَتِ و صَبَرِ-و-حَوَصِلِه تُو خِبرِ دَرُم و مِیدَنَم که کارایِ اَخرِ تُو از اوّل کده خُوبترِ اَسْتِه.

^{۲۰} لیکنِ امیِ یگِ شِکایتِ ره دَ ضِدِ تُو دَرُم: تُو اُمُو خاتُو ره که ایزابِلِ نامِ دَرِه سرِ ایلِه ایشْتِه، اُمُو ره که خودِ ره پِیغمبرِ مَوگیه و قدِ تَعْلیمِ خُو خِدْمَتگارانِ مَرِه گُمراهِ مُونِه، تا زِناکاریِ کُنِه و از خوراکِ هایِ که بَلَدِه بُتِ ها قُربانیِ شُدِه، بُخورِه. ^{۲۱} ما بَلَدِه شیِ وختِ دَدُم که از زِناکاریِ خُو توبه کُنِه، لیکنِ اُو نَمیخایِه که توبه کُنِه. ^{۲۲} اینِه، ما اُو ره مِیزَنَم که دَ جاگِه بُفتِه و کسایِ ره که قدِ اَزو زِنا مُونِه دَ رَنجِ-و-مُصِیبتِ سِختِ گِرِفْتارِ مُونَم، سِوایِ که اونا از کارایِ خُو توبه کُنِه؛ ^{۲۳} و ما پِیروایِ اَزو ره مِیزَنَم که بُمَرِه. اوخته تمامِ جماعتِ

های ایماندارا میدنه که ما امو استم که دل ها و فکرا ره کنج-و-کاو مونم و هر کدم شمو ره د مطابق اعمال شمو اجرا جزا میدیم.

^{۲۴} لیکن بلده باقی شمو که د تیاتیرا استید، شمو کسای که ای تعلیم ره قبول نکدید و چیزی ره که «رازِ عوجِ شیطو» گفته موشه یاد نگرفتید، دز شمو موکم که ما کدم بار دیگه ره د بله شمو نمیلم، ^{۲۵} فقط د چیزی که درید محکم بشید، تا وختیکه ما بییم. ^{۲۶} کسی که پیروز شنه و کارای مَره تا آخر د جای بیره، او ره د بله ملت ها قدرت-و- اختیار میدیم: ^{۲۷} او قد سوته آینی د بله ازوا حکمرانی مونه و اونا ره رقم کوزه گلی میده میده موکنه، امو رقم که ما قدرت-و-اختیار ره از آته آسمانی یافتم. ^{۲۸} امچنان بلده ازو ستاره صبح ره موبخشم. ^{۲۹} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موگیه.

بلده جماعت ایماندارای شار ساردس

۳ ^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای ساردس نوشته کو:

امو کسی که هفت روح خدا و هفت ستاره دره آینی توره ها ره موگیه: 'ما از کارای تو باخبر استم؛ تو نام بر کده که زنده آستی، و لے مُرده یی. ^۲ بیدار شو و چیزای ره که باقی

مَنْدِه و نَزْدِيك دَ مُرْدَوِيَه، قُوْت بَدِي، چَرَاكِه مَا اَعْمَال تُو رِه دَ حُضُورِ خُدا كَامِل نِيَاْفْتُمْ.

پَس چِيْزِي رِه كِه حَاصِل كَدِي و شِنِيْدِي دَ يَاد خُو بِيْرُو و اُو رِه دَ جَاي اُوْرْدِه تُوْبِه كُو.

لِيكِن اَكِه بِيْدَار نَشْنِي، مَا رَقْمِ دُز اَلِّي دَ بِلِه تُو مِيْمِ و تُو نَمُوْفَامِي كِه دَ كُدَم زَمَان دَ بِلِه تُو

مِيْمِ. ^۴ لِيكِن هِنُوز چِنْد نَفْر دَ سَارْدِس دَرِي كِه دَامُون خُو رِه نَاپَاك نَكْدِه و اُونَا دَ كَالَاي

سَفِيْد قَد اَزْمِه قَدَم مِيْزَنِه، چَرَاكِه لَائِيْق شِي رِه دَرِه. ^۵ هَر كَسِي كِه پِيْرُوز شُنِه رَقْمِ اَزُوا

كَالَاي سَفِيْد دَ جَان شِي دَدِه مُوشِه و نَامِ اَزُو رِه هَر كِزِز اَز كِتَابِ حَيَاتِ كُل نَمُونُم، بَلَكِه نَامِ

اَزُو رِه دَ حُضُورِ اْتِه خُو و مَلَايِكِه هَاي شِي اِقْرَارِ مُوكْنُم. ^۶ هَر كَسِي كِه كُوشِ شِنُوا دَرِه،

كُوشِ بَكِيْرِه كِه رُوحِ بَلْدِه جَمَاعَتِ هَاي اِيْمَانْدَارَا چِيْزِخِيْل مُوْگِيَه.

بَلْدِه جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارَايِ شَارِ فِيلَا دِلْفِيَه

^۷ بَلْدِه مَلَايِكِه جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارَايِ فِيلَا دِلْفِيَه نُوْشْتِه كُو:

اُمُو كَسِي كِه مُقَدَّس و حَق اَسْتِه، اُمُو كَسِي كِه كَلِي دَاوُود رِه دَرِه، اُمُو كِه وَاز مُونِه و هِيْچ

كَسِ بَسْتِه كَدِه نَمِيْتَنِه، اُمُو كِه بَسْتِه مُونِه و هِيْچ كَسِ وَاز كَدِه نَمِيْتَنِه، اِيْنِي تُوْرِه هَا رِه

مُوْگِيَه: ^۸ 'مَا اَز اَعْمَالِ تُو بَاخْبِرِ اَسْتُمْ. اِيْنِه، مَا يَكِ دَرِكِه وَاز رِه دَ پِيْشِ رُويِ تُو اِيْشْتِيْم كِه

هِيْچ كَسِ اُو رِه بَسْتِه كَدِه نَمِيْتَنِه؛ مَا مِيْدَنُم كِه قُوْتِ تُو كَمِ اَسْتِه، وَلِي تُو كَلَامِ مَرِه نِگَاِه

كَدِي و نَامِ مَرِه اِنْكَارِ نَكْدِي. ^۹ اِيْنِه، اُمُو كَسَايِ كِه اَز جَمَاعَتِ شَيْطُو اَسْتِه و خُودِ رِه

يَهُودِي مُوْگِيَه وَلِي نَبِيَه و دَرُوعِ مُوْگِيَه، مَا اُونَا رِه وَاْدَارِ مُونُم كِه بِيْبِه و دَ پِيْشِ پَايَايِ تُو

بُفته و بَدَنه که ما تُو ره دوست دَرُم. ^{۱۰} ازی که تُو کلام مَره قد صَبِر-و-خَوَصِله نِگاه کدی، ما ام تُو ره از ساعتِ آزمایش نِگاه مُونم که دَ بِلِه تمام دُنیا آمدنی آسته تا تمام کسای که دَ رُوی زمی زندگی مونه آزمایش شنه. ^{۱۱} ما دَ زودی مییم؛ پس دَ چیزی که دَری محکم بَش، تا هیچ کس تاج تُو ره گِرِفته نَتته. ^{۱۲} هر کسی که پیروز شنه، اُو ره دَ خانه خُدای خُو یگ ستون جور مُونم و اُو هرگز ازونجی بُرو نَموره. ما دَ بِلِه ازو نام خُدای خُو ره نوشته مُونم و نام شارِ خُدای خُو ره یعنی نام اورشَلیم تُو ره که از عالمِ باله از طرفِ خُدای مه مییه و امچنان نام تُو خود ره. ^{۱۳} هر کسی که گوشِ شِنوا دَره، گوشِ بَگیره که روح بَلدِه جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ لائودیکیه

^{۱۴} بَلدِه ملایکِه جماعتِ ایماندارای لائودیکیه نوشته کُو:

اُمُو که «آمین» گفته موشه، اُمُو شاهدِ صادق و راستگوی که سرمنشیه خَلقتِ خدا آسته، اینی توره ها ره مَوگیه: ^{۱۵} «ما از اعمال تُو خبر دَرُم؛ تُو نه سَرِد آستی و نه گرم. کشکِه یا گرم موبودی یا سَرِد. ^{۱۶} پس، بخاطری که تُو دِلَمَل آستی، یعنی نه گرم و نه سَرِد، تُو ره از دان خُو تَف مُونم. ^{۱۷} چون تُو مَوگی: «ما دَوْلتمند آسْتُم و مال-و-دَوْلت جم کدیم و دَ هیچ چیز مُحْتَاج نیسْتُم.» مگم تُو خبر نَدَری که بیچاره، مُسکین، غریب، کور و لُج آستی. ^{۱۸} ما تُو ره نصیحت مُونم که طِلای دَ آتَش خالص شده ره از مه بخر تا دَوْلتمند شنی؛ و

کالای سفید ره بخر تا بپوشی و شرمندگی لچی خو ره بپوشنی، و مَلَم ره بخر تا دَ چیمای
خو ملیده پینا شنی. ^{۱۹} کسای ره که ما دوست دَرَم، اونا ره سرزنش و اصلاح مُونم؛ پس
سرِ غَیرت شو و توبه کو. ^{۲۰} اینه، ما دَ دانِ درگه ایسته شده تَخ تَخ مُونم؛ اگه کس آواز
مَره بَشَنوه و درگه ره واز کُنه، ما دَ پیشِ ازو داخلِ مورم و قد ازو نانِ مُوخورم و او ام قد
ازمه نانِ مُوخوره.

^{۲۱} هر کسی که پیروز شنه، ما ای حق ره دَزو میدیم که قد ازمه قتی دَ بِلِه تَخت مه بَشینه،
امو رقم که ما پیروز شدم و قد آتِه خو قتی دَ بِلِه تَختِ ازو ششتم. ^{۲۲} هر کسی که گوش
شِنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.

تختی که دَ عالمِ باله یه

^{۱۴} بعد ازو چیزا ما توخ کدم و دیدم که یگ درگه دَ عالمِ باله واز آسته و امو آواز ره که
دَ اولِ شنیده بودم که رقمِ آوازِ شیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گُفت: ”دَ اینجی باله بیه و
ما چیزای ره بلده تو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه.“ ^۲ بے بلغه دَ زیرِ تاثیرِ روح
قرار گرفتُم و دیدم که دَ عالمِ باله یگ تخت آسته و دَ بِلِه امزو تخت یگو کس شسته.
^۳ امو که دَ اونجی ششتم رقمِ سنگِ یشم و عقیقِ نورانی معلوم موشد و دَ گرداگردِ تخت
یگ رنگین کمان بود که رقمِ زَمردِ آلی دَ نظرِ مُوخورد. ^۴ دَ گرداگردِ تخت، بیست و چار

تَخْتِ دِيگِه بُوْد و دَ بِلِه امزُو تَخْتِ هَا بِيست و چار بزرگ شِشْتُد که کالای سفید دَ جان خُو
دَشْت و دَ سِرِ هِر کَدَمِ ازوا تاجِ طَلّايی بُوْد. ^٥ امزُو تَخْتِ آتَشکِ هَا و غُرَشِ هَا و گِرگَرْدِ رَاغِ
هَا بُرِ مَوْشُد. دَ پِيشِ رُوي تَخْتِ هَفْتِ چِراغِ مَوْسُوختِ که هَفْتِ رُوحِ خُدا آسْتِه. ^٦ امچنان دَ
پِيشِ رُوي تَخْتِ يگِ چِيزِ رَقْمِ دِريايِ شِيشِه مَعْلُومِ مَوْشُد، رَقْمِ بَلُورِ. دَ مِينکَلِ تَخْتِ و دَ
گِرْدَاگِرْدِ تَخْتِ چار مَوْجُودِ زِنْدِه بُوْد که پُشتِ و پِيشِ ازوا پُرِ از چِيمِ بُوْد. ^٧ مَوْجُودِ زِنْدِه اوّلِ
رَقْمِ شِيرِ بُوْد، دَوْمِ شِی رَقْمِ گوسلِه بُوْد، سَوْمِ شِی چِهرِه رَقْمِ اِنسانِ دَشْتِ و چارْمِ شِی
رَقْمِ بُرگُجِ پَرِوازِ کدِه بُوْد. ^٨ اَمُو چار مَوْجُودِ زِنْدِه هِر کَدَمِ شِی شَشِ بَالِ دَشْتِ و گِرْدَاگِرْدِ و
طَرَفِ دَاخِلِ بَالِ هَا پُرِ از چِيمِ بُوْد. اونا شاو و روز بَدُونِ دَمِراسِی مَوْگُفْت:

”قُدُوس، قُدُوس، قُدُوس،

خُداوند-خُدايِ قَادِرِ مُطَلَقِ

که بُوْد و آسْتِه و مِييه.“

^٩ هِر غَيْتِيکِه اَمُو مَوْجُودَاتِ زِنْدِه اَمُو رِه که دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتُد و تا اَبَدِ زِنْدِه يِه، بزرگي-و-
جلالِ دَدِه اِحْتِرامِ و شُکْرِ-و-سِپاسِ مَوْکد، ^{١٠} اَمُو بِيستِ و چار بزرگِ دَ حُضُورِ امزُو که دَ
تَخْتِ شِشْتُد و تا اَبَدِ زِنْدِه يِه مَوْفَتَد و اُو رِه پَرَسْتِشِ مَوْکد؛ اونا تاجِ هَايِ خُو رِه دَ پِيشِ
رُوي تَخْتِ پورْتِه کدِه مَوْگُفْت:

”ای خُداوند-خُدای مو، تُو لایق شی ره دَری

که جلال و حُرمت و قُدرت پَیدا کُنی،

چُون تُو تمامِ چیزا ره خَلق کدی

و دَ خاست-و-اراده از تُو اونا دَ وجود آمده و آسته.“

طومار و باره

۵ اوخته دَ دِستِ راستِ امزُو که دَ بِلَه تَخْت شِشْتُد، یگ طومار ره دِیدم که دَ پُشت و رُوی خو نوِشته دَشت و قد هفت مُهر، مُهر-و-لاک شُدُد. ^۲ و یگ ملایکِه قُدرتَمند ره دِیدم که قد آوازِ بلندِ اعلانِ مُوکد که، ”کی لایق شی ره دَره که مُهرای طومار ره کنده او ره واز کنه؟“ ^۳ و لے هیچ کس دَ آسمو و یا دَ رُوی زمی یا دَ زیرِ زمی نَتَنست که امو طومار ره واز کنه و مَنه شی ره بِنگره. ^۴ و ما زار زار چخرا مُوکدُم، چُون هیچ کس پَیدا نَشُد که لایقِ واز کدونِ امزُو طومار مُوبُود و مَنه شی ره مِیدید. ^۵ اوخته یکی امزُو بزرگا دَز مه کُفت: ”چخرا نَکُو! اونه، شیرِ طایفه یهُودا که از ریشِه داوود آسته، پیروز شُدِه تا هفت مُهرِ طومار ره بَکنه و او ره واز کنه.“

٦ بعد از و دیدم که دَ بَینِ تَخت و چار مَوْجُودِ زِنده و دَ مینکلِ بزرگا یگ باره ایسته بُود که رقمِ باره حلال شده بُود. او هفت شاخ و هفت چیم دشت که هفت روح خُدا آسته و دَ تمام زمی ریی شده. ٧ او آمد و طومار ره از دستِ راستِ امزو که دَ بله تَخت ششتد، گرفت. ٨ وختیکه طومار ره گرفت، امو چار مَوْجُودِ زِنده و امو بیست و چار بزرگ، دَ پیشِ باره رُوی دَ خاک اُفتد. هر کدَم ازوا یگ بربط دشت و جامک های طِلائی پُر از بُخورِ خوشبُوی که دُعا های مُقَدَّسین آسته. ٩ اونا یگ سرودِ نو میخاند:

”تو لایق شی ره دَری که طومار ره بگیری

و مَهرای شی ره واز کنی،

چراکه تو حلال شدی

و قد خُون خُو مردم ره از هر طایفه و زیو و قوم و مِلَّتِ بَلَدِه خُدا خریدی

١٠ و ازوا بَلَدِه خُدای مو پادشایو و پیشوایو جور کدی

و اونا دَ بله زمی پادشاهی مونه.“

١١ بعد از و ما توخ کدَم و آوازِ ملایکه های کلو ره شنیدم که گرداگردِ تَخت و مَوْجُوداتِ

زنده و بزرگا ره گِرفتد و تعدادِ ازوا لک ها و هزاران هزار بُود. ^{۱۲} اونا قد آوازِ بلند
مُوگفت:

”بارِه که جلال شد لایق شی ره دَره

که قُدرت و دَوْلت، حِکمت و قوَّت،

حُرْمَت و جلال دشته بَشه و ستایش شُنه.”

^{۱۳} اوخته شِنیدم که تمام مخلوقاتِی که دَ آسمو، دَ رُوی زمی، دَ زیرِ زمی و دَ دریا آسته و
چیزای که دَ مَنه ازوا و جُود دَره، مُوگفت:

”ستایش و حُرْمَت، جلال و قُدرت

امزُو بَشه که دَ بِلِه تَخْت شِشته و از باره تا اَبَدُالاباد!“

^{۱۴} و امو چار مَوْجُودِ زنده گُفت: ”آمین!“ و امو بزرگا رُوی دَ خاک اُفتده او ره سَجده کد.

۶ اوخته دِیدم که باره یکی امز و هفت مَهرِ ره واز مونه و شَنِیدم که یکی امز و چار مَوْجودِ زنده قد آواز رِقْمِ گَرگِ دراغِ اَلّی مَوگیه: ”بیه!“^۲ و دِیدم که اونه، یگِ آسِ سفید مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بُود، یگِ کَمونِ دَشت. بِلدِه از و یگِ تاجِ دده شُد و او پیروزمندانِه پیش رفت تا پیروز شُنه.

۳ وختیکه او مَهرِ دوّم ره واز کد، شَنِیدم که مَوْجودِ زنده دوّم مَوگیه: ”بیه!“^۴ اوخته یگِ آسِ دِیگه که رنگِ آتشی دَشت بُرو آمد و بِلدِه کسی که د بِلِه شی سوار بُود، قُدرتِ دده شُد تا صلح ره از زمی باله کنه تا که مرْدَم یگِ دِیگه خورِه بُکُشه. بِلدِه از و یگِ شمشیرِ کُنه ام دده شُد.

۵ غِیتیکه او مَهرِ سوّم ره واز کد، شَنِیدم که مَوْجودِ زنده سوّم مَوگیه: ”بیه!“ و دِیدم که اونه، یگِ آسِ سیاه مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بُود، دِ دِستِ خویگِ ترازو دَشت.^۶ و از مینکلِ امز و چار مَوْجودِ زنده، یگِ آواز ره شَنِیدم که مَوگفت: ”یگِ مَنکِ گندمِ مُزدِ یگِ روز کار و سه مَنکِ جو مُزدِ یگِ روز کار و دِ روغو و شرابِ ضَرَرِ نَرَسَن.“

۷ وختیکه او مَهرِ چارم ره واز کد، آوازِ مَوْجودِ زنده چارم ره شَنِیدم که مَوگیه: ”بیه!“^۸ و دِیدم که اونه، یگِ آسِ کَبود مییه و کسی که د بِلِه شی سوار بُود «مَرگ» نام دَشت و

عالم مُرده ها از پُشتِ اَزُو میمَد. بلده ازوا قُدرت دَده شد تا مردُم یگ چارُم زمی ره دَ وسیله شمشیر، قحطی، مَرَضِ وُبا و جانورای درنده رُوی زمی بُکُشه.

^۹ وختیکه او مُهرِ پَنجُم ره واز کد، دَ زیرِ قُربانگاه جان های کسای ره دیدم که بخاطرِ کلامِ خُدا و بخاطرِ محکم بُودو دَ شاهدی که قَبُول کُدد، کُشته شُدد. ^{۱۰} اونا قد آوازِ بلند چِیغ زده مُوگفت: ”ای خُداوند قادرِ مُطلق، قُدوس و بَرحق، تا کی قضاوتِ نَمونی و اِنْتِقامِ خُونِ مو ره از باشنده های رُوی زمی نَمیگیری؟“ ^{۱۱} اوخته بلده هر کُدم ازوا یگ کالای سفید دَده شد و دَزوا کُفته شد که کمِ دیگه ام آرام کنه تا تعدادِ همکارا و برارونِ ازوا که رقمِ ازوا کُشته مُوشه، پُوره شُنه.

^{۱۲} و دیدم که او مُهرِ شَشُم ره واز کد و یگ زلزلِه قوی رُخ دَد و آفتو رقمِ پلاسِ درُشت سیاه شد و ماه کاملاً رقمِ خُونِ اَلّی سُرخ شد ^{۱۳} و سِتاره های آسمو دَ زمی ریخت، رقمی که درختِ انجیر از بادِ شَدید شور مُخوره و میوه های نارَسیده خُو ره میریزنه. ^{۱۴} آسمو رقمِ یگ طومارِ پیچنده شُده جَم شد و هر کوه و جزیره از جای خُو بُرده شد. ^{۱۵} اوخته پادشایونِ زمی، آدمای نامتو، قومندانا، دولتَمندا و قُدرتمندا و هر غُلام و هر نفرِ آزاد خود ره دَ غارها و دَ بَینِ قاده های کوه ها تاشه کده ^{۱۶} دَ کوه ها و قاده ها گُفت: ”دَ بله مو بُفتید و مو ره از چهره امزُو که دَ بله تَخْتِ شِشته و از غَضَبِ باره تاشه کُنید، ^{۱۷} چراکه روزِ بزرگِ غَضَبِ ازوا رسیده و کی میتنه که دَ برابر شی ایسته شُنه؟“

یگ صد و چل و چار هزار

۷ بعد ازو دیدم که چار ملایکه د چار گوشه زمی ایسته یه، دم زوی چار باد زمی ره میگیره تا باد د بله زمی و د بله دریا و د بله هیچ درخت پف نکنه. ^۲ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از جای آفتو بر شدو باله مییه و مهر خدای زنده ره قد خو دره. او د امزو چار ملایکه که دزوا قدرت دده شدد تا د زمی و دریا ضرر برسنه، قد آواز بلند گفت: ^۳ "تا زمانی که مو د پیشانه خدمتگرای خدای خو مهر نزدی، د زمی و د دریا و د درختا ضرر نرسنید." ^۴ اوخته تعداد کسای ره که مهر شدد شنیدم: از تمام طایفه های بنی اسرائیل یگ صد و چل و چار هزار نفر مهر شد:

^۵ از طایفه یهودا دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه رتوبین دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه جاد دوازده هزار نفر مهر شد.

^۶ از طایفه اشیر دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه نفتالی دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه منسی دوازده هزار نفر مهر شد.

^۷ از طایفه شمعون دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه لاوی دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه یساکار دوازده هزار نفر مُهر شد.
از طایفه زیولون دوازده هزار نفر مُهر شد.
از طایفه یوسف دوازده هزار نفر مُهر شد
و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مُهر شد.

گروه کته قد کالاهای سفید

۹ بعد ازی دیدم که اونه، یگ گروه کته که هیچ کس اونا ره حساب کده نَمیتنست، از هر
مِلّت و طایفه و قوم و زبو دَ پیشِ رُوی تَخْت و دَ حُضُورِ باره ایسته شُدُد؛ دَ جانِ ازوا
کالای سفید و دَ دستای ازوا شاخچه های دِرختِ خُرما بُود^{۱۰} و اونا دَ آواز بلند چِیغ زده
مُوگُفت:

”نجات دَ خُدای مو تعلق دَره

که دَ بِلَه تَخْت مِیشینه و دَ باره.“

۱۱ تمامِ ملایکه ها دَ گرداگردِ تَخْت و دَ گرداگردِ بزرگا و چار مَوْجُودِ زنده ایسته بُود و اونا
دَ پیشِ تَخْت رُوی دَ خاک اُفتَد و خُدا ره سَجده کده^{۱۲} گُفت:

”آمین!

ستایش و جلال،

حکمت و شکرگزاری،

حُرْمَت و قُوْت و قُدْرَت

از خدای مو باد، تا اَبَدًا اَبَاد. آمین.

^{۱۳} اوخته یکی امزو بزرگا از مه پُرسان کده گُفت: ”امی سفید پوشا کی آسته و از کُجا

آمده؟” ^{۱۴} ”ما دَز شی گُفتم: ”صاحب، خود تُو میدنی!“ اوخته او دَز مه گُفت: ”امیا

کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شده و کالای خُو ره شُشته و دَ خُونِ باره سفید

کده. ^{۱۵} امزی خاطر اونا دَ پیشِ رُوی تَخْتِ خُدا آسته و شاو و روز او ره دَ خانه شی عِبادت

مُونه و امو که دَ بِلِه تَخْتِ شُشته، اونا ره دَ تِی خَیمِه خُو جای دده. ^{۱۶} اونا دِیگه هرگز

گُشنه و تُشنه نَمُوشه و آفتو اونا ره نَمِیزنه و نه ام کُدم گرمی سخت دَ بِلِه ازوا مییه.

^{۱۷} چُون باره که دَ مینکلِ تَخْتِ ایسته یه، چوپونِ ازوا مُوشه و اونا ره سُونِ چشمه های آب

حِیاتِ هِدایتِ مُونه و خُدا تمامِ آوِدیده ها ره از چیمای ازوا پاک مُونه.

۱ وختیکه باره مُهرِ هفتم ره واز کد، تقریباً نیم ساعت دَ عالمِ باله خاموشی برقرار شُد.
 ۲ و ما امو هفت ملایکه ره دیدم که دَ حُضورِ خُدا ایسته یه و دزوا هفت شیپور دده شُد.
 ۳ اوخته یگ ملایکه دیگه آمده دَ پیشِ قُربانگاه ایسته شُد و اویگ آتشدانِ طَلائی دشت.
 دَمزُو ملایکه بُوخوَرِ خوشبوی کَلو دده شُد تا اُو ره قد دُعاهاى تمامِ مُقَدَّسین دَ بله قُربانگاهِ
 طَلائی که دَ پیشِ رُوی تَخْتِ اَسْتِه، تقدیم کُنه. ۴ و دُودِ بُوخوَرِ خوشبوی قد دُعاهاى مُقَدَّسین
 از دِستِ ملایکه دَ حُضورِ خُدا باله رفت. ۵ بعد ازو ملایکه آتشدان ره گِرِفْتِه از آتَشِ
 قُربانگاه پُر کد و دَ بله زمی پورته کد. اوخته گُرگُردراغ، آوازها، آتَشکِها و زلِزله پيدا
 شُد.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت، آماده شُد تا اونا ره دَ صدا بیره. ۷ اوخته
 ملایکه اوّل شیپور ره دَ صدا اُورد و زاله و آتَشِ قد خُونِ قَتنی تاه اَمَد و دَ بله زمی بارید و
 یگ سِوَمِ زمی و یگ سِوَمِ دِرختا و تمامِ علفای سَوُز ره سوختند. ۸ و ملایکه دوّم شیپور ره
 دَ صدا اُورد و یگو چیز رقمِ کوه کته که دَ آتَشِ مُوسوخت دَ دریا اندخته شُد و یگ سِوَمِ
 دریا دَ خُونِ تَبْدیل شُد ۹ و یگ سِوَمِ زندهجانای دریایی مُرد و یگ سِوَمِ کِشتی ها نابود شُد.

١٠ ملايکه سِوَم شپور ره دَ صَدا اُورد و يگ ستاره کته رقم مَشعلِ دَر دَده شُده از آسمو تاه اَمَد و دَ بِلَه يگ سِوَم دريا ها و چشمه های او اُفتَد. ١١ نام امزو ستاره افسنتين بود. يگ سِوَم او ها کلو تلخ شُد و غَدَر مُرْدَم از خاطرِ او های تلخ شُده مُرْد. ١٢ ملايکه چارم شپور ره دَ صَدا اُورد و يگ سِوَم اُفتَو و يگ سِوَم ماهتَو و يگ سِوَم ستاره ها زده شُد، دَ اندازه که يگ سِوَم ازوا تریک شُد و يگ سِوَم روز و يگ سِوَم شاو بے روشنی مند. ١٣ و دَ حالیکه توخ مُوکدَم، شَنِيدَم که يگ بُرگُج دَ حِينِ پَرَواز دَ مینکلِ آسمو دَ آواز بلند مُوگیه: ”وای، وای، وای دَ حالِ باشنده های زمی، بخاطرِ آوازِ شپور های امزو سیه ملايکه که اونا دَ زودی دَ صَدا میره.“

٩ وختی ملايکه پَنجَم شپور ره دَ صَدا اُورد، ما يگ ستاره ره ديدَم که از آسمو دَ زمی اُفتَد و کلی چاه بے آخر بلده ازو دَده شُد. ٢ او دانِ چاه بے آخر ره واز کد و از چاه يگ دُود رقم دُودِ تَنورِ کته بُر شُد و اُفتَو و هَوا دَ وسيله دُودِ چاه تریک شُد. ٣ و از مینکلِ دُودِ مَلَخ ها دَ بِلَه زمی اَمَد و بلده ازوا قُدرتی دَده شُد که رقم قُدرتِ دُمکَجکای زمی بُود. ٤ بلده ازوا کُفته شُد که دَ علفای زمی و گیاه های سوز و دِرختا ضَرَر نَرَسنه، بلکه فقط دَ امزو مُرْدما ضَرَر بَرَسنه که مُهرِ خُدا ره دَ پيشانی خُو ندره. ٥ بلده ازوا اجازَه کُشتونِ مُرْدما دَده نَشُد، بلکه دَزوا فقط اجازَه دَده شُد که اونا ره مُدَتِ پَنج ماه عذاب کُنه و عذابِ ازوا مِثلِ دَرَد-و-سوزِ نیشِ دُمکَجک بُود که يگ نفر ره نیش مِيزنه. ٦ دَ امزو روزا مُرْدَم مَرگ طلب

مونه، لیکن پیدا نمیتنه، د آرزوی مُردو آسته، ولې مرگ ازوا دوتا مونه. ^۷ شکل امزو ملخ
 ها رقم اسپ های بود که بلده جنگ آماده شده بشه. د بله سر ازوا یگ چیز رقم تاج
 طَلایی آلی بود و چهره های ازوا رقم چهره انسان. ^۸ موی های ازوا رقم موی خاتونو آلی و
 دندونای شی مثل دندونای شیر آلی بود. ^۹ اونا زره ها رقم زره های آینی دشت و آواز بال
 های ازوا رقم آواز گاډی های جنگی کلو بود که قد اسپ ها د جنگ مودوه. ^{۱۰} اونا رقم
 دُمکجک ها آلی دُم و نیش دشت و د دُم ازوا قدرت بود که مردُم ره بلده پنج ماه عذاب
 کُنه. ^{۱۱} اونا د بله خویگ پادشاه دشت که او ملایکه چاه بے آخر بود که د زبونِ عبرانی
 نام ازو «آبَدون» آسته و د یونانی او ره «آپولیون» مَوگه. ^{۱۲} «وای» اول تیر شد. اینه، دُو
 «وای» دیگه هنوز منده که بعد ازی مییه.

^{۱۳} ملایکه ششم شیپور ره د صدا اورد و ما یگ آواز ره از مینکل چار شاخ قربانگه
 طَلایی که د حضورِ خدا آسته، شنیدم. ^{۱۴} و امو آواز د امزو ملایکه ششم که شیپور دشت
 گفت: "امو چار ملایکه ره که د دریای کُنه فرات د بند آسته، خلاص کو." ^{۱۵} پس امو
 چار ملایکه که بلده امزی ساعت و روز و ماه و سال آماده نگاه شُد، خلاص شد تا یگ
 سَوَم بشر ره بکُشه. ^{۱۶} تعداد لشکر سواره ازوا دُو صد میلیون نفر بود؛ ما تعداد ازوا ره
 شنیدم. ^{۱۷} اسپ ها و سوارای ره که ما د رویای خو دیدم، اینی رقم معلوم موشد: زره های
 ازوا رنگ آتشی و کبود و زرد گوگردی دشت. سر اسپ ها رقم سر شیر آلی معلوم موشد
 و از دان ازوا آتش، دود و گوگرد بر موشد. ^{۱۸} د وسیله امزی سه بلا یعنی آتش، دود و

گوگرد که از دانِ ازوا بُر مُوشد، یگ سِومِ بَشَر کُشته شد. ^{۱۹} چُون قُدْرَتِ اَسپِ ها دَ دان و دُمِ ازوا بُود؛ دُمِ های ازوا مِثْلِ مارِ های اَسْتِه که سرِ دَرِه و قد ازوا نِیش مِیَزَنِه. ^{۲۰} باقی بَشَر که دَ و سِیْلِه اَمْزِی بَلَا ها کُشته نَشْد، هِنوز اَم از کارای دِست خُو توبه نَکد و پَرَسْتِش کدوِن جِنِیَات و بُتِ ها رِه ایلِه نَکد، پَرَسْتِشِ بُتِ های طِلائی، نُقرهیی، بَرنجی، سَنگی و چوبی رِه که قُدْرَتِ دِیدو و شِنِیدو و راه رفتو رِه نَدَشْت. ^{۲۱} اَمْچَنان اونا از آدمکُشی و جادُوگری و زِناکاری و دُزی توبه نَکد.

ملایکه و طومارِ ریزگگ

۱۰ اوخته یگِ ملایکه قُدْرَتْمَنَدِ دِیگِه رِه دِیدُم که از اَسْمو تاه مِیِه. اُو قد اُوْر پوَشَنده شُدَد و دَ بِلِه سرِ شی رَنگِیْن کَمو بُود. چِهْرِه ازو رَقْمِ اَفْتَوِ اَلّی و پایای شی رَقْمِ سَتُونِ های اَتَش بُود. ^۲ اُو دَ دِستِ خُو یگِ طومارِ ریزگگِ واز شُدِه دَشْت. اُو پایِ راستِ خُو رِه دَ دریا و پایِ چپِ خُو رِه دَ بِلِه زَمی اِشْت ^۳ و دَ آوازِ بِلَنَدِ رَقْمِ غُرَشِ شِیرِ چِیغِ زَدِ و غِیْتِیکِه چِیغِ زَدِ، هفتِ گُرْگُرْدراغِ آوازِ خُو رِه بُر کد. ^۴ بَعْدِ ازو که هفتِ گُرْگُرْدراغِ آوازِ خُو رِه بُر کد، ما آماده شُدُم که نَوِشْتِه کُنُم، لِیکن یگِ آوازِ از عَالَمِ بَالِه شِنِیدُم که مُوگُفْت: ”چِیزای رِه که هفتِ گُرْگُرْدراغِ گُفْتِ مُهرِ کُو و اونا رِه نَوِشْتِه نَکُو.“

^۵ اوخته اُمُو ملایکه رِه دِیدُم که دَ بِلِه دریا و زَمی ایسْتِه بُود. اُو دِستِ راستِ خُو رِه سُونِ

آسمو باله كد^٤ و د نام امزو كه تا ابدالآباد زنده يه و آسمو ره قد تمام چيزاي كه د منه شي آسته و زمي ره قد تمام چيزاي كه د منه شي آسته و دريا ره قد تمام چيزاي كه د منه شي آسته خلق كده، قسم خورد و گفت: ”ديگه طال نموخوره،^٧ بلكه د امزو روزاي كه ملايكة هفتم شپور ره د صدا ميره، راز خدا تكميل موشه، امو رقم كه د خدمتگاري خو يعنى د پيغمبرا خبر دده بود.“

^٨ اوخته امو آوازي ره كه از عالم باله شنیده بودم، بسم قد مه گپ زده گفت: ”بورو، طومار واز شده ره از دست ملايكة كه د بله دريا و زمي ايسته يه، بگير.“^٩ و ما د پيش ملايكة رفتم و دزو گفتم كه طومار ريزگ ره دز مه بديه. او دز مه گفت: ”اي ره بگير و بخور. اي منه كوره تو ره تلخ مونه، ليكن د دان تو رقم عسل وري شيرين مزه ميديه.“^{١٠} پس طومار ريزگ ره از دست ملايكة گرفته خوردم. او د دان مه رقم عسل وري شيرين بود، مگم وختي كه او ره قورت كدم، منه كوره مه تلخ شد.^{١١} اوخته دز مه گفت: ”تو بايد بسم د باره قوم ها، ملت ها، زبونا و پادشايون كلو پيشگويي كني.“

دو شاهد خدا

١١ بعد ازو بلده مه يگ ني دده شد كه رقم چيو اندازه گيري بود و دز مه گفته شد: ”باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگير و تعداد كساي ره كه د اونجى عبادت

مونه حساب کُو. ^۲ لیکن حولی برون خانه خدا ره ایله بدی و او ره اندازه نگیر، چراکه او
 بلده ملت ها دده شده و اونا بلده چل و دو ماه شارِ مقدس ره پایمال مونه. ^۳ و ما د دو
 شاهد خو که کالای پلاسی پوشیده، قدرت-و-اختیار میدیم که مدت یگ هزار و دوصد و
 شصت روز نبوت کنه. ^۴ «امیا دو درخت زیتون و دو چراغدان آسته که د حضور خداوند
 عالم ایسته موشه. ^۵ اگه کدم کس بخایه که دزوا ضرر برسنه، آتش از دان ازوا بر موشه و
 دشمنای ازوا ره قورت مونه؛ و هر کسی که قصد کنه دزوا ضرر برسنه باید امی رقم
 کشته شنه. ^۶ امیا قدرت-و-اختیار دره که آسمو ره بند کنه تا د دورون روزای که نبوت
 مونه بارش نباره. امچنان امیا د بله آو ها قدرت-و-اختیار دره که اونا ره د خون تبدیل کنه
 و هر غیبتیکه بخایه، زمی ره د هر رقم بلا گرفتار کنه.

^۷ و زمانی که اونا شاهدی ددون خو ره خلاص کنه، «جانور وحشی» که از چاه بے آخر بر
 موشه قد ازوا جنگ مونه و د بله ازوا پیروز موشه و اونا ره موکشه. ^۸ جسد های ازوا د
 سرک عمومی شار کته پورته موشه که بطور کنایه «سدوم» و «مصر» گفته شده، د امزو
 جای که مولای ازوا ام د صلیب میخکوب شد. ^۹ مدت سه و نیم روز مردما از هر قوم و
 طایفه و زیو و ملت جسدای ازوا ره توخ مونه و اجازه نمیدیه که اونا د قبر ایسته شنه.
^{۱۰} باشنده های روی زمی بخاطر ازوا خوشی مونه و جشن گرفته د یگدیگه خو تحفه ربی
 مونه، چراکه امی دو پیغمبر باشنده های روی زمی ره د عذاب کدد. ^{۱۱} لیکن بعد از سه و
 نیم روز، روح حیات از جانب خدا د جسد های ازوا درآمد و اونا سر پایای خو ایسته شد و

کسای که اونا ره دید، سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالم باله یگ آواز بلند ره شنید که دزوا گُفت: “دَ اینجی باله بیید. ” و دَ حالیکه دُشمنای ازوا توخ مُوکد اونا دَ اُور سُونِ آسمو باله رفت. ^{۱۳} دَ امزو ساعت یگ زلزله قوی رُخ دَد که دَهم حصّه شار تباہ شد و هفت هزار نفر دَ امزو زلزله از بین رفت و کسای که باقی مندُد، ترس خورده خُدای آسمو ره حمد-و-ثنا گُفت. ^{۱۴} «وای» دوّم تیر شد؛ اینه، «وای» سوّم دَ زودی مییه.

شیپورِ هفتم

^{۱۵} وختیکه ملایکه هفتم شیپور ره دَ صدا اُورد، آواز های بلند دَ آسمو شنیده شد که مُوگُفت: “پادشاهی دُنیا از خُداوند مو و از مسیح ازو شد و اوتا اَبداً اَباد پادشاهی مونه. ” ^{۱۶} و امو بیست و چار بزرگ که دَ حُصورِ خُدا دَ بِلِه تَخْت های خُو شِشتُد، رُوی دَ خاک اُفتده خُدا ره پَرستش کد ^{۱۷} و گُفت:

”تو ره شکر-و-سپاس مُوگی ای خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق که اَسْتی و بُودی، چراکه تُو قُدْرَتِ بزرگ خُو ره دَ دِست گِرِفْتی و دَ پادشاهی کدو شروع کدی.

^{۱۸} مِلَّتْ ها قار شد و غَضَبِ ازتُو اَمَد.

آلی زمانی رَسیده که مُرده ها ره قضاوت کُنی

و دَ خِدْمَتِ گَارایِ خُو یعنی دَ پِیغمبرا

و دَ مُقَدَّسِین و دَ کَسایِ که از نام تُو میترسه،

چی ریزه و چی کُته، اجرِ بدی

و کَسایِ که زمی ره تباه مونه، اونا ره نابود کُنی.

^{۱۹} اوخته خانِه خُدا دَ عالمِ باله واز شد و صدوقِ عهدِ خُدا دَ مَنه خانِه شی دیده شد و دَ اُونجی آتَشک، آواز ها، گرگردراغ، زلزله و زاله شَدید رُخ دَد.

خاتو و اژدار

۱۲ بعد ازو یگ علامتِ بزرگ دَ آسمو ظاهر شد: یگ خاتو قد آفتو پوشنده شُد و ماهتو دَ زیر پایای شی بُود و دَ سر خو یگ تاج از دوازده ستاره دشت. ^۲ او شکامتو بُود و از دردِ زیدو و عذابِ اولادِ پیدا کدو ناله-و-فریاد موكد. ^۳ بعد ازو یگ علامتِ دیگه دَ آسمو دیده شد: دَ اُونجی یگ اژدارِ کُته سُرخ رنگ بُود که هفت سر و ده شاخ دشت و دَ بله هفت سر شی هفت تاج بُود، ^۴ و دُمِ ازو یگ سِومِ ستاره های آسمو ره جَم کد و دَ زمی پورته کد. اوخته اژدار دَ پیشِ رُوی امزو خاتونِ که دَ حالِ زیدو بُود، ایسته شد تا امی که

باچه ازو پيدا شنه، باچه شی ره قُورت كُنه. ^۵ اوخته امو خاتو یگ باچه زید كه او قد تیاق
آینی د بِلِه تمامِ مِلَّتْ ها حُكمرانی مونه؛ و باچه ازو د حُضُورِ خُدا و تَخْتِ شی بُرده شُد.
^۶ و خودِ خاتو د بیابو دوتا كد، د یگ جای كه از طرفِ خُدا بِلِدِه شی آماده شُد تا مَدَتِ
یگ هزار و دُو صد و شصت روز د اُونجی ازو نِگاهداری شنه.

^۷ اوخته د آسمو جنگ دَرِ گِرِفْت. میکائیل و ملایکه های شی قد اژدار جنگ كد و اژدار و
ملایکه های ازو ام قد ازوا جنگ كد. ^۸ لیکن اژدار نَتَنَسْت پیروز شنه و دیگه بِلِدِه ازوا د
آسمو جای نَمَند. ^۹ اژدار كُنه تاه پورته شُد، اَره امو مارِ قَدیمی كه نام شی اِبلیس و
شَیْطو آسته و تمامِ دُنیا ره كُمره مونه، د زمی پورته شُد و ملایکه های ازو قد شی قتی
پورته شُد.

^{۱۰} اوخته یگ آوازِ بِلند ره از آسمو شَنِیدُم كه مَوگُفْت:

”آلی نِجات و قوَّت و پادشاهی خُدای مو

و قُدرتِ مَسیحِ ازو بَرَمَلا شُد،

چون مَدعی بَرارون مو

كه شاو و روز د حُضُورِ خُدا د بِلِه ازوا تَهَمَت موكد،

تاه پورته شُد.

^{۱۱} اونا دَ وسيله خونِ باره

و دَ وسيله توره شاهدي خو دَ بِلَه ازو پيروز شُد،

چون اونا زندگي خو ره دَ اندازه دوست نَدشت که از مرگ بترسه.

^{۱۲} پس آی آسمونا و باشنده های شی،

خوشی کنید!

لیکن وای دَ حال شُمو، آی زمی و دریا،

چراکه ابلیس قد خشم-و-قارِ کلو دَ بِلَه شُمو تاه آمده،

چون او میدنه که وخت شی کم آسته.”

^{۱۳} وختی اژدار دید که دَ زمی پورته شده، او پُشتِ امزو خاتو ره گرفت که باچه زیدد.

^{۱۴} لیکن بلده خاتو دُو بالِ بُرگج کته دده شد تا دَ امزو جای که دَ بیابو بلده شی آماده شُد،

پرواز کُنه، دَ جایی که بلده یگ زمان و زمان ها و نیم زمان، دُور از نظرِ مار از شی

نگاهداری موشه.^{۱۵} اوخته مار از پُشت خاتُو، از دان خُو رقمِ دریا آو ایله کد تا سیل شی
 او ره گِرِفته بُره.^{۱۶} مگم زمی دَ خاتُو کومک کده دان خُو ره واز کد و دریای ره که اژدار
 از دان خُو ایله کُد، قُورت کد.^{۱۷} اوخته اژدار دَ بِلِه خاتُو قار شُد و رفت تا قد اولادای
 باقی مَندِه شی جنگ کُنه که احکامِ خُدا ره دَ جای میره و شاهِدی عیسیٰ ره محکم
 میگیره.^{۱۸} پس اژدار دَ بِلِه ریگِ دریا ایسته شُد.

جانورِ وَحشی دریا

۱۳ اوخته دیدم که جانورِ وَحشی از دریا بُر موشه. او دِه شاخ و هفت سر دَشت که دَ
 بِلِه شاخای شی دِه تاج بُود و دَ بِلِه سر های شی نام های کُفرآمیز نوشته شُد.^۲ امو جانورِ
 وَحشی ره که دیدم رقمِ پلنگ بُود و پایای شی رقمِ پایای خرس و دان شی رقمِ دانِ شیر.
 اژدار قُدرت و تَخت و اِختیاراتِ کلون خُو ره دَزُو دَد.^۳ یکی از سر های ازو رقمی معلوم
 موشد که زخمِ کُشِنده خورده بَشه، و لِه امو زخمِ کُشِنده شی جور شُد. تمام دُنیا خيرو
 مَندد و از پُشتِ امزُو جانورِ وَحشی مورفت.^۴ مردم امو اژدار ره که اِختیاراتِ خُو ره دَ
 جانورِ وَحشی دده بُود پَرستش کد و اونا امو جانورِ وَحشی ره ام پَرستش کد و گُفت: ”کی
 مِثلِ امزی جانورِ وَحشی آسته؟ کی مِیتنه دَ ضِدِ ازی جنگ کُنه؟“^۵ بِلده ازو یگ دان دده
 شُد که توره های پُرکِبر و کُفرآمیز بُگیه و بِلده ازو اِجازه دده شُد که مُدَتِ چل و دُو ماه از
 اِختیاراتِ خُو اِستفاده کُنه.^۶ او دان خُو ره دَ کُفرگویی واز کد تا دَ ضِدِ خُدا، نام شی،

جایگاه شی و تمام موجودات که دَ عالمِ باله آسته کُفر بُگیه. ^۷ بلده ازو اجازه دده شد که
قد مُقدَّسین جنگ کُنه و دَ بِلَه ازوا زور شُنه و بلده ازو دَ بِلَه هر طایفه و قوم و زبو و ملَّت
اِختیار دده شد. ^۸ و ما دیدم که تمام باشنده های رُوی زمی امو جانورِ وحشی ره پَرسِتَش
مُونه، تمام کسای که نام ازوا دَ شروع پیدایشِ عالم دَ کتابِ حیاتِ باره نوشته نَشده، یعنی
دَ کتابِ حیاتِ باره که حلال شد. ^۹ هر کس که گوشِ شِنوا دَره، گوشِ بَگیره:

^{۱۰} اگه قرار بَشه که کُدم کس دَ اسیری بوره،

او دَ اسیری موره؛

اگه قرار بَشه که کُدم کس قد شمشیر کُشته شُنه،

او قد شمشیر کُشته مُوشه.

امینجی صبر-و-خوَصِله و ایمانِ مُقدَّسین دَ کار آسته.

جانورِ وحشی دوّم

^{۱۱} اوخته یگ جانورِ وحشی دیگه ره دیدم که از زمی بُر مُوشه. او رقم باره اَلّی دُو شاخ
دَشْت و رقم اژدار توره مُوگُفت. ^{۱۲} او تمام اِختیاراتِ جانورِ وحشی اوّل ره دَ حُصُور شی دَ

کار موبُرد و زمی و باشنده های شی ره وادار مُوكد كه جانورِ وَحشی اوّل ره پَرستش كُنه،
 اُمور ره كه زخمِ كُشنده شی جور شُدُد. ^{۱۳} او مُعجزه های بزرگ نشو میدد، حتی د پیش
 نظرِ مردم آتش ره از آسمو د زمی بارند. ^{۱۴} او باشنده های زوی زمی ره د وسیله مُعجزه
 های گمراه كد كه بلده ازو اجازه دده شد تا د حُضورِ جانورِ وَحشی اوّل نشو بدیه. او امی
 كار ره كده دزوا كُفت كه یگ مُجسمه جور كُنه، مُجسمه امزو جانورِ وَحشی ره كه د
 وسیله شمشیر زخمی شُدُد، و له هنوز زنده بود. ^{۱۵} د جانورِ دوّم اجازه دده شد كه د
 مُجسمه جانورِ وَحشی دم بدیه تا مُجسمه امزو جانورِ توره بگیه و تمام كسای ره كه
 مُجسمه جانورِ وَحشی اوّل ره پَرستش نُموكد، بکُشه. ^{۱۶} امچنان او پگ ره وادار كد، ریزه
 و كُنه، دولت مند و غریب، غلام و آزاد ره كه د بِله دِستِ راست یا د پیشانه ازوا نشان
 ایشته شُنه ^{۱۷} تا هیچ كس نَننه كه خرید و فروش كُنه، بغير از كسای كه نشان دَره، یعنی
 نام یا عَدَدِ نام امزو جانورِ وَحشی ره دَره.

^{۱۸} د اینجی حكمت د كار آسته: هر كس كه دانایی-و-بینایی دَره، عَدَدِ جانورِ وَحشی ره
 حساب كُنه، چُون ای عَدَدِ یگ آدم آسته و عَدَدِ شی شش صد و شصت و شش آسته.

باره د بِله كوه صهیون

^{۱۴} بعد ازو دیدم كه اونه، باره د بِله كوه صهیون ایسته یه و قد ازو قتی یگ صد و

چل و چار هزار نفرِ دیگه ام بُود که نامِ باره و نامِ آته شی دَ بِلَه پیشانی ازوا نوشته بُود.
^۲ اوخته ما یگ آواز ره از آسمو شنیدم که رقمِ آوازِ آو های کلو و مثلِ آوازِ گرگردراغِ قوی
 بُود. امو آواز ره که شنیدم رقمِ آوازی بُود که برِبطنوازا آوازِ برِبط خور ره برُ کنه. ^۳ اونا دَ
 پیشِ رُوی تَخْت و دَ حُضُورِ چار مَوْجُودِ زنده و بزرگا سرودِ نو میخاند و هیچ کس نَتَنست
 امو سرود ره یاد بگیره، بغیر از امزو یگ صد و چل و چار هزار نفر که از زمی بازخريد
 شُد. ^۴ امیا کسای آسته که قد خاتونو یگجای نَشده، چُون پاکدامو آسته. امیا هر جای
 که باره بوره، از پُشت شی مورِه. امیا از مینکلِ انسان ها بحیثِ اولباری بلده خُدا و باره
 بازخريد شُد. ^۵ دَ دانِ ازوا هیچ دروغ پیدا نَشُد، چراکه اونا بے عیب آسته.

سه ملایکه

^۶ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که دَ مینکلِ آسمو پرواز موكد و خوشخبری ابدی ره قد
 خُو دَشت تا او ره بلده کسای اعلان کنه که دَ رُوی زمی زندگی مونه، یعنی بلده هر مِلت
 و طایفه و زبو و قوم. ^۷ او دَ آوازِ بلند گُفت: ”از خُدا بترسید و او ره ستایش کنید، چُون
 ساعت شی رسیده که او قضاوت کنه. امو که آسمو و زمی و دریا و چشمه های او ره
 پیدا کده، او ره پرستش کنید!“

^۸ دَ امزو غیت یگ ملایکه دیگه یعنی ملایکه دوومی از پُشتِ ازو آمده گُفت: ”سقوط کد،
 بابل بزرگ سقوط کد! امو شارِ که پگِ مِلت ها ره وادار کد تا از شرابِ دیونه کُنده

زناکاری ازو وچی کُنه سَقُوط کد. ^۹ ” اوخته ملایکه سومی، از پُشتِ ازوا آمده دَ آوازِ بلند
گفت: ” هر کسی که جانورِ وَحشی یا مُجَسِّمِه ازو ره پَرستش کُنه یا نشانِ ازو ره دَ بِلِه
پیشانه یا دَ بِلِه دِست خُو قَبُول کُنه، ^{۱۰} ” او ام از شرابِ غَضَبِ خُدا که خَالِصِ آسته و دَ پیلِه
خَشَم-و-قارِ خُدا شیو شُده، وُچی مُونه. او قد آتِش و گوگرد دَ حُضُورِ ملایکه های مُقَدَّس
و دَ حُضُورِ باره عذابِ مُوشه ^{۱۱} ” و دُودِ عذابِ ازوا تا اَبَدًا اَبادِ باله موره. کسای که جانورِ
وَحشی و مُجَسِّمِه ازو ره پَرستش مُونه یا نشانِ نامِ ازو ره قَبُول مُونه، اونا شاو و روز
آرامش ندره. ^{۱۲} ” دَ اینجی صبر-و-خُوصِلِه مُقَدَّسین دَ کار آسته که احکامِ خُدا ره دَ جای
میره و ایمان خُو ره دَ عیسی نِگاه مُونه.

^{۱۳} ” اوخته یگ آواز ره از آسمو شِنیدُم که گفت: ” نوشته کُو: نیک دَ بَخْتِ امزُو کسای که
بعد ازی دَ راهِ مَولا مَومره. ” و روحِ مُوگیه: ” اَره، اونا از زَحمتای خُو آرام مُوشه، چُون
اعمالِ ازوا اونا ره دُمبال مُونه. ”

شروع کارِ دِروگرا

^{۱۴} ” دَ امزُو غیت دیدُم که اونه، یگ اُورِ سفید پیدا شُد و دَ بِلِه ازو یگ کس رِقَمِ «باچه
انسان» شِشتُد که یگ تاجِ طِلائی دَ سر خُو و یگ داسِ تیز دَ دِست خُو دَشت. ^{۱۵} ” اوخته
یگ ملایکه دیگه از خانه خُدا بُرو آمده دَ آوازِ بلند دَ امزُو کسای که دَ بِلِه اُورِ شِشتُد،
گفت: ” داس خُو ره بُدُون و دِرو کُو، چُون فصلِ دِرو رسیده و حاصلِ زمی پُخته شُده. ”

۱۶ پس اُمُو کسی که دَ بِلِه اُورِ شِشْتُد، داس خُو ره دَ بِلِه زمی دَوَند و حاصِلِ زمی دِرو شُد.
 ۱۷ بعد ازو یگِ ملایکِه دِیکِه از خانِه خُدا که دَ عالمِ بالِه آسْتِه، بُرو اَمَد و اُو ام یگِ داسِ
 تیز دَشت. ۱۸ دَ امزُو غَیتِ یگِ ملایکِه دِیکِه از قُربانگاه اَمَد که دَ بِلِه آتِشِ اِختیارِ دَشت و
 دَ آوازِ بِلند دَ صاحِبِ داسِ تیز گُفت: ”داسِ تیز خُو ره بُدَوَن و خوشه های انگُور ره از
 تاگِ زمی جَم کُو، چراکه انگُورای شی پُخته شُدِه.“ ۱۹ پس اُمُو ملایکِه داسِ خُو ره دَ بِلِه
 زمی دَوَند و انگُورای زمی ره جَم کده دَ چرخُشتِ کُتِه غَضَبِ خُدا اَنَدخت. ۲۰ اونا دَ مَنِه
 چرخُستی که بُرو از شار بُود، قد پای لَغِه شُد و خُون از چرخُشتِ جاری شُدِه تا بِلندی
 قَیضِه دان اَسپ دَ اندازِه شونزده صد دَوَره اِستَدِیم رَبی شُد.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد ازو یگِ علامَتِ بُّزرگ و عَجیبِ دِیکِه ره دَ عالمِ بالِه دِیدم: هفت ملایکه بُود
 که هفت بلا دَشت که اونا بلا های آخِرِی بُود، چُون قد امزوا غَضَبِ خُدا تَکْمیل شُد.
 ۲ اوخته یگِ چیز ره دِیدم که رقمِ درِیای شِیشِه که آتِشِ خورده بَشِه، معلوم مَوشُد و کسای
 که دَ بِلِه جانورِ وَحشی و مُجَسِمِه شی و دَ بِلِه عَدَدِ نامِ ازو پیروز شُدَد، دَ بَغَلِ درِیای
 شِیشِه ایسته بُود و بَرِبطِ های خُدا دَ دِستای ازوا بُود. ۳ و اونا سَرُودِ مُوسای خِدْمَتگارِ خُدا و
 سَرُودِ باره ره میخانَد و مُوگُفت:

”کارای تُو بزرگ و عجیب آسته،

ای خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطْلَق!

راه های تُو عادِلانه و حق آسته،

ای پادشاهِ مِلَّتِ ها.

آی خُداوند، کی آسته که از تُو نترسه

و دَ نامِ تُو حمد-و-ثنا نگیه؟

چون تنها تُو مُقَدَّس آستی

و تمامِ مِلَّتِ ها مییه

و دَ حُضُورِ تُو پَرستش مونه،

چراکه کارای عادِلانه تُو بَرَمَلا شُده.

بعد ازی دیدم که مُقَدَّسَتَرین جای جایگاهِ صَدُوقِ شَهَادَتِ دَ عَالَمِ باله واز شُد و از

مُقَدَّسَتَرین جای، هفت ملایکه قد هفت بلا بُرو آمد. ^۷ اوخته یکی امزو چار مَوْجُودِ زنده، دَ امزو هفت ملایکه هفت پیله طِلّایی دَد که پُر از غَضَبِ خُدای بُود که تا اَبْدُالاباد زنده یه. ^۸ مُقَدَّسَتَرین جای از دُودِ بزرگی-و-جلالِ خُدا و از قُدْرَتِ ازو پُر شد و هیچ کس دَ مُقَدَّسَتَرین جای دَرآمده نَتَنست تا غَیْتیکه هفت بلای امزو هفت ملایکه تکمیل شد.

هفت پیله غَضَبِ خُدا

۱۶ اوخته یگ آوازِ بلند ره از مُقَدَّسَتَرین جای شَنِیدُم که دَ امزو هفت ملایکه مُوگفت: ”بورید و امو هفت پیله غَضَبِ خُدا ره دَ بِلَه زمی شیو کُنید.“ ^۲ پس ملایکه اَوّلی رفته پیله خُو ره دَ بِلَه زمی شیو کد و دانه های بَدْرنگ و دَرْدناک دَ جانِ مردُمای بُر شد که نشانِ جانورِ وَحْشی ره دَ جِسْمِ خُو دَشت و مُجَسِمِه ازو ره پَرستش مُوکد. ^۳ بعد ازو ملایکه دوّم پیله خُو ره دَ دریا شیو کد و دریا رَقَمِ خُونِ مُرده جور شد و تمامِ زنده‌جانای که دَ دریا بُود، مُرد. ^۴ بعد ازو ملایکه سوّم پیله خُو ره دَ دریاچه ها و چشمه های آو شیو کد و اونا خُونِ جور شد. ^۵ اوخته از ملایکه که نِگاهوانِ آو ها اَسْتِه شَنِیدُم که مُوگفت:

”تُو عَادِلِ اَسْتی، آی قُدُوس که اَسْتی و بُودے،

چُون امی رقمِ قضاوتِ کدی؛

۶ ازی که اونا خونِ مُقَدَّسین و پیغمبرا ره ریختند،

تو بلده ازوا خون ددی تا وچی کنه، چون اونا سزوار شی بود.

۷ و شنیدم که از قربانگاه جواب آمده گفت:

”آره، ای خداوند-خدای قادرِ مُطلق،

قضاوت های تو برحق و عادلانه آسته.”

۸ بعد ازو ملایکه چارم پيله خو ره د بِلِه آفتو شیو کد و د آفتو قدرت دده شد که مردم ره قد آتش خو بسوزنه. ۹ مردم از شدت گرمی سوخت و د نام خدای که د بِلِه امزی بلا ها قدرت دره، کفرگویی کد و اونا توبه نکد و خدا ره ستایش نکد. ۱۰ بعد ازو ملایکه پنجم پيله خو ره د بِلِه تختِ جانورِ وحشی شیو کد و پادشاهی ازو د تریکی غرق شد. مردما از درد-و-رنج زبونای خو ره میخید ۱۱ و بخاطر درد ها و دانه های خو د خدای آسمو کفر موگفت و از کارای خو توبه نموکد.

۱۲ بعد ازو ملایکه ششم پيله خو ره د بِلِه دریای کته فرات شیو کد و او ازو خشک شد تا راه بلده پادشایون مشرق آماده شنه. ۱۳ اوخته دیدم که از دان اژدار و از دان جانورِ وحشی و از دان پیغمبرِ دروغی سه ارواح ناپاک رقم قوری برو مییه. ۱۴ اونا ارواح جنیات آسته

که مُعجزه ها نشو میدیه و دَ پیشِ پادشایونِ تمامِ دُنیا موره تا اونا ره بلده جنگِ روزِ بزرگِ خدایِ قادرِ مُطلقِ جَم کُنه. ^{۱۵} - ”اینه، ما رقمِ دُزِ مییم! نیکِ دَ بختِ کسی که بیدارِ مومنه و کالا دَ جانِ خُو دَره؛ نَشنه که اُو لُچِ راهِ بوره و مردُمِ شرمگاهِ ازو ره بِنگره. “ - ^{۱۶} پس اُمو سه ارواحِ ناپاک، پادشایو ره دَ یگِ جای که دَ زبونِ عِبرانی «هارِ مَکیدون» مَوگیه، جَم کد.

^{۱۷} بعد ازو ملایکه هفتم پیله خُو ره دَ هوا شیو کد و یگِ آوازِ بلند از مُقدَّستَرینِ جای، از تَختِ بُر شده گُفت: ”خلاصِ شُد. “ ^{۱۸} اوخته آتَشکِ ها، آوازِ ها و گُرگُرداغِ ها پیدا شُد و یگِ زلزله قوی رُخ دَد، رقمیکه از پیدایشِ انسانِ دَ رُویِ زمیِ امی رقمِ زلزله قوی و شَدیدِ واقعِ نَشُد. ^{۱۹} شارِ بزرگِ دَ سه حصّه تقسیمِ شُد و شارایِ مِلّتِ ها بیرو شُد. خُدا بابلِ بزرگِ ره یاد کد و جامِ شرابِ غَضَبِ خُو ره دَزُو دَد. ^{۲۰} و تمامِ جزیره ها گُم شُد و کوه ها پیدا نَشُد. ^{۲۱} از آسمو زاله های کُته دَ اندازه شش سیرِ دَ بله مردُمِ بارید و مردُمِ بخاطرِ امزی زاله ها دَ خُدا کُفرِ مَوگُفت، چراکه امی بلا کلو سخت بُود.

فاحِشه کُته

^{۱۷} اوخته امزو هفت ملایکه که هفت پیله دشت، یگِ شیِ آمده دَز مه گُفت: ”بیه که جَزایِ امزو فاحِشه کُته ره که دَ بله آو های کلو نَشسته، دَز تُو نشو بدیم. ^۲ پادشایونِ

دُنیا قد ازو زنا کد و باشنده های رُوی زمی از شرابِ زناي ازو نِشه شُد. ^۳ پس اُمُو
 ملایکه مَره دَ روح دَ یگ بیابو بُرد و دَ اُونجی یگ خاتُو ره دیدم که دَ بِلِه جانورِ وَحشی
 سُرخ رنگ سوار شُد که جِسْمِ جانورِ پُر از نام های کُفرآمیز بُود و هفت سر و ده شاخ
 دَشت. ^۴ اُمُو خاتُو کالای اَرغوانی و سُرخ رنگ دَ جان خُو دَشت و قد طَلّا و دانه های
 قِیمتی و مُرواری ها مُزین شُد. او دَ دست خُو یگ پیلِه طَلّایی دَشت که پُر از بدکاری و
 نِجاستِ زناي شی بُود. ^۵ دَ بِلِه پیشانه ازو اینی نام نوشته بُود که یگ راز آسته: «بابلِ
 بزرگ، آبه فاحِشه ها و نِجاستِ زمی.» ^۶ و ما دیدم که اُمُو خاتُو از خُونِ مُقَدَّسین و از
 خُونِ شاهدای عیسی نِشه بُود و ما از دیدونِ ازو بے اندازه حیرو شُدیم. ^۷ لیکن اُمُو ملایکه
 دَز مه گُفت: «چرا حیرو شُدے؟ ما رازِ خاتُو و رازِ امزُو جانورِ وَحشی ره که هفت سر و ده
 شاخ دَره و خاتُو ره دَ بِلِه خُو موبره دَز تو بیان مُونم. ^۸ اُمُو جانورِ وَحشی ره که دیدی، یگ
 زمان بُود، مگم آلی نیبه؛ او دَ زودی از چاهِ بے آخِر بُر موشه و سُون نابودی خُو موره.
 باشنده های رُوی زمی که نام های شی از شروعِ پیدایشِ عالم دَ کتابِ حیاتِ نوشته نَشده،
 از دیدونِ امزی جانورِ وَحشی حیرو موشه، چراکه او یگ زمان بُود، و آلی نیبه ولے دَ آینده
 میبه.

^۹ دَ اینجی ذهنی دَ کار آسته که حکمتِ دَشته بشه: اُمُو هفت سر، هفت تپه آسته که خاتُو دَ
 بِلِه شی شِشته. اونا امچنان هفت پادشاه آسته ^{۱۰} که پَنج ازوا سَقوط کده؛ یگ شی آسته و
 دیگه شی هنوز نَمده و غَیْتیکه بیبه، او باید بلده یگ مُدتِ کم بُمنه. ^{۱۱} اُمُو جانورِ وَحشی

که یگ زمان بُود و آلی نییه، او پادشاهِ هشتم آسته و دَ امز و هفت تعلقِ دَره و سُونِ نابودی خُو موره. ^{۱۲} و امو دَه شاخ ره که دیدی، اونا دَه پادشاه آسته که هنوز دَ پادشاهی نرسیده، لیکن بلده ازوا اختیار دده موشه که مدتِ یگ ساعت قد جانورِ وحشی قتی پادشاهی کنه. ^{۱۳} امیا یگ مقصد دَره و قدرت و اختیار خُو ره دَ جانورِ وحشی میدیه. ^{۱۴} اونا دَ ضدِ باره جنگ مونه، لیکن باره دَ بله ازوا پیروز موشه، چراکه او رب-الاریاب و شاه شاهان آسته و کسای که قد ازو قتی آسته کوی شده ها و انتخاب شده ها و وفادار آسته.

^{۱۵} بعد ازو ملایکه دز مه گفت: "امو آو ها ره که دیدی، جای ره که فاحشه ششته، اونا قوم ها، جماعت ها، ملت ها و زیونا آسته. ^{۱۶} و امو دَه شاخ و جانورِ وحشی ره که دیدی، اونا از فاحشه بدبر موشه و او ره بیرو کده لچ-و-لق ایله مونه؛ اونا گوشتِ ازو ره موخوره و او ره دَ آتش موسوزنه. ^{۱۷} چون خدا ای ره دَ دل های ازوا قرار دده که مقصدِ ازو ره پوره کنه و اتفاق کده پادشاهی خُو ره دَ جانورِ وحشی تسلیم کنه تا کلامِ خدا پوره شنه. ^{۱۸} و امو خاتو ره که دیدی، او شارِ بزرگ آسته که دَ بله پادشایونِ زمی حکمرانی مونه."

سقوطِ شارِ بابل

^{۱۸} بعد ازو یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او قدرت-و-اختیارِ کلو دشت و زمی از شکوه-و-جلال شی روشو شد. ^۲ او دَ آوازِ بلند چیغ زده گفت:

”سقوط کد، بابل بزرگ سقوط کد!

او جای بود-و-باش جنیات جور شده،

پناهگاه هر روح ناپاک

و پناهگاه هر مرغک ناپاک و نفرت انگیز.

^۳ چون پگ ملت ها از شراب دیونه کُننده زناکاری ازو وچی کده

و پادشایون دنیا قد ازو زنا کده

و تجارای دنیا از عیاشی کلون ازو دولت مند شده.“

^۴ اوخته یگ آواز دیگه ره از آسمو شنیدم که موگفت: ”ای قوم مه، از منه ازو بر شنید،

نشنه که د گناه های ازو شریک شنید و بلاهای شی د بله ازشمو بییه، ^۵ چراکه گناه های

ازو تا آسمو رسیده و خدا شرارت های شی ره د یاد خو آورده. ^۶ چیزی ره که او دده، بلده

شی پس بدید و مطابق اعمال ازو دوچند شی ره دزو پس بدید. د جامی که او گت کده،

دو برابر بلده شی گت کبید. ^۷ د اندازه که او خود خو ره شان-و-شوکت دد و عیاشی کد، د

امزو اندازه او ره عذاب و غم بدید، چراکه د دل خو موگیه: ’ما مثل ملکه ششتم و بیوه

نَبِيْمٌ وَ هَرَكِزْ غَمَ نَمِينَكْرُمٌ. ^۸ پَس بَلَاهَايِ اَزُو دَ يِگ رُوز دَ بَلِه اَزُو مِيِه، يِعْنِي مَرَك و مَاتَم وَ قَحْطِي؛ وَ اُو دَ آتِش مُوسُوزِه، چُون خُداوند-خُدايِ كِه اُو رِه قِضَاوَت مُونِه، قُدْرَتَمَد اَسْتِه.

^۹ پادشايونِ زَمِي كِه قَد شِي زِنَا كَدِه وَ قَد اَزُو دَ عِيَاشِي زِنْدَكِي كَدِه، وَخْتِي دُودِ سُوخْتُونِ اَزُو رِه بِنَكْرِه، دَ حَالِ اَزُو چَخْرَا وَ مَاتَم مُونِه. ^{۱۰} اُونَا اَز تَرَسِ عِذَابِ اَزُو دُور اَيْسْتِه شُدِه، مُوَكِيَه:

‘ وَاي، وَاي، اَي شَارِ بُزْرَك! اَي بَابُل، اَي شَارِ زُورْتُو،

كِه دَ يِگ سَاعَتِ جَزَايِ تُو دَ بَلِه تُو اَمَد! ‘

^{۱۱} تُجَارَايِ دُنْيَا بَلْدِه اَزُو چَخْرَا وَ مَاتَم مُونِه، چِرَاكِه دِيَكِه هِيچ كَس مَال-وَ-اَسْبَابِ اَزُوا رِه نَمِيخَرِه، ^{۱۲} نَه طِلَّا وَ نُقْرِه وَ سَنَكَايِ قِيَمْتِي وَ مُرُوَارِي هَايِ اَزُوا رِه؛ نَه كَتَانِ نَرَمِ وَ رَخْتِ اَرَعَوَانِي وَ اَبْرِشْمِ وَ رَخْتِ سُرَخِ رَنَكِ اَزُوا رِه؛ نَه هَر رَقْمِ چِيُو هَايِ خُوشْبُويِ وَ رَقْمِ رَقْمِ چِيَزَايِ صَدَفِي وَ هَر رَقْمِ چِيَزَايِ چِيُو قِيَمْتِي، بَرِنَجِي، اَيْنِي وَ سَنَكِ مَرَمَرِي اَزُوا رِه؛ ^{۱۳} نَه دَارچِينِي وَ مَسَالِه دِيَكِ وَ عَطْر هَا وَ مُرِ وَ كُنْدُرِ اَزُوا رِه؛ نَه شَرَابِ وَ رُوعُونِ زَبْتُونِ وَ بَهْتَرِينِ آرْدِ وَ كَنْدَمِ اَزُوا رِه؛ نَه گَاوِ وَ گُوسِپُو وَ اَسْپِ هَا وَ گَاډِي هَايِ اَزُوا رِه وَ نَه جِسْمِ هَا وَ جَانِ هَايِ اِنْسَانِ هَا رِه. ^{۱۴} اُونَا دَزُو مُوَكِيَه: ‘ اُمُو مِيُوِه كِه جَانِ تُو دَ آرْزُويِ شِي بُوَد، اَز

پیش تُو رفت و تمام شان و شوکت تُو از بین رفت و اونا دیگه هرگز پیدا نمُوشه.

^{۱۵} تجارای امزی چیزا که امزو شار دولتَمند شُده، از ترسِ عذابِ ازو دُور ایسته مُوشه و

چخرا و ماتم کده ^{۱۶} مُوگیه: 'وای، وای! ای شارِ بزرگ که کالای کتانِ نرم و رختِ

آرغوانی و سُرخ رنگ دَ جان تُو بُود و قد طِلا و دانه های قِیمتی و مُرواری ها مُزین بُودی!

^{۱۷} دَ یگ ساعت امیقَس دارایی کلوی تُو از بین رفت!

و تمام کِشتی وانا و مُسافرِای کِشتی، خِدمتگارانِ کِشتی و پگ کسای که کار-و-بار شی دَ

دریا بُود، دُور ایسته شُد ^{۱۸} و غِیتیکه دُودِ سوختونِ ازو ره دید، اونا فریاد کده گُفت: 'کدم

شار رقمِ امزی شارِ بزرگِ آلی بُوده؟' ^{۱۹} و اونا خاک دَ سر خُو آندخته چخرا و ماتم کد و

چیغ زده گُفت: 'وای، وای دَ حالِ شارِ بزرگ که دَ اونجی تمام کسای که دَ دریا کِشتی

دَشت، از دارایی شی دولتَمند شُد! او دَ یگ ساعت بیرو شُد! ^{۲۰} ای آسمو، بلده نابودی

ازو خوشی کُو! ای مُقدَسین و رسولا و پیغمبرا خوشی کُنید! چراکه خُدا دَ حق شُمو دَ ضِدِ

ازو قضاوت کد."

^{۲۱} اوخته یگ ملایکه قُدرتمند، یگ سنگ ره که رقمِ سنگِ آسیا آلی کُته بُود گِرِفته دَ دریا

پورته کد و گُفت: "امیطور قد شدتِ شارِ بزرگِ بابل سرنگون مُوشه و دیگه هرگز پیدا

نمُوشه. ^{۲۲} آوازِ بربطنوازا و بیتِ خانا و تولهچی ها و شیپورنوازا دیگه هرگز دز تُو شنیده

نمُوشه و هیچ صنعتگر از هیچ کسب دیگه هرگز دز تُو پیدا نمُوشه. آوازِ سنگِ آسیا دیگه

هرگز دز تو شنیده نموشه. ^{۲۳} روشنی چراغ دیگه هرگز دز تو روشنی نمیدیه و آواز بیری و داماد دیگه هرگز دز تو شنیده نموشه، چراکه تجارای تو د بله مردمای دُنیا باداری کد و د وسیله جادوگری تو تمام ملت ها گمراه شد ^{۲۴} و دز تو خون پیغمبرا و مقدسین و تمام کسای که د زوی زمی د قتل رسید، پیدا شد.

خوشی د عالم باله

۱۹ بعد ازی چیزا یگ آواز بلند ره شنیدم که رقم آواز جمعیت کته آلی د عالم باله
مُگفت:

”حمد-و-ثنا د خداوند!

نجات و جلال و قدرت از خدای مو آسته،

^۲ چراکه قضاوت ازو دُرست و عادلانه یه.

او د بله فاحشه کته قضاوت کد،

که دُنیا ره قد زناکاری خو فاسد کده.

“ اَوْ اِنْتِقَامِ خُونِ خِدْمَتِگَارَايِ خُو رِه اَزُو كِرِفْت. ”

^۳ اَوْنَا بَسْم كُفْت:

” حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَاوَنْدَا!

” دُوْدِ شَارِ بَابِلِ تَا اَبْدَالِاَبَادِ بَالِه مَوْرِه. ”

^۴ اَوخْتِه اَمُو بِيَسْتِ و چَار بَزْرُگِ و چَار مَوْجُوْدِ زِنْدِه رُوِي دَ خَاكِ اُفْتَدِه خُدَا رِه كِه دَ بِلِه
تَخْتِ شِشْتُنْدِ، سَجْدِه كَدِ و كُفْت: ” اَمِيْن، حَمْد-و-ثَنَا دَ خُدَاوَنْدَا! ”

^۵ بَعْدِ اَزُو اَزِ تَخْتِ يِگِ اَوَازِ بُرُ شُدِ كِه مُو كُفْت:

” خُدَايِ مَوْرِه حَمْد-و-ثَنَا بُو كِيْدِ،

اَيِ تَمَامِ خِدْمَتِگَارَايِ اَزُو،

اَيِ تَمَامِ كَسَايِ كِه اَزُو تَرَسِ دَرِيْدِ،

چِي رِيْزِه و چِي كُتِه. ”

دَ امزُو غَيْتِ يِگ چيز ره شَنِيدُم كه رقمِ آوازِ جمعيتِ كُنه بُود، رقمِ آوازِ آو هـاى كَلو و رقمِ آوازِ گرگرِ دراغ هـاى قَوى كه مُوگفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند-خُداى مو،

امُو قَادِرِ مُطَلَقِ پادشاهى مُو كُنه.

بِبيد كه شادى و خوشحالى كنى

و اُو ره بزرگى-و-جلالِ بَدى!

چُون زمانِ توى باره رسیده

و ببرى شى خود ره آماده كده؛

دَزُو اجازَه دَدَه شُدَه

تا كتانِ نَرم و روشو و پاك بپوشه.”

مقصدِ کتانِ نرمِ اعمالِ نیکِ مُقَدَّسینِ آسته.

^۹ اوخته ملایکه دز مه گُفت: ”نوشته کُو: نیک د بختِ کسای که د مهمانی توی باره دعوت شُده!“ او امچنان دز مه گُفت: ”اینمیا کلامِ حقیقی خُدا آسته.“^{۱۰} و ما د پیش پای شی اُفتدُم تا او ره سجده کنم، لیکن او دز مه گُفت: ”ای کار ره نکُو! ما قد ازتُو و قد برارون تُو که د باره عیسیٰ مسیح شاهدی میدیه، همکار آستم. تنها خُدا ره سجده کُو! چُون شاهدی عیسیٰ روحِ نَبوتِ آسته.“

^{۱۱} اوخته دیدُم که آسمو واز شُد و د اُونجی یگِ آسپِ سفید بُود که نامِ سوارِ شی «آمین» و «حق» بُود؛ او قد عدالتِ قضاوتِ مونه و جنگِ موکُنه.^{۱۲} چیمای شی رقمِ اَلنگِه آتشِ بُود و د بِلِه سرِ شی تاجِ های کلو؛ یگِ نامِ دزُو نوشته بُود که هیچ کس نَموفامه بَغیر از خود شی.^{۱۳} او یگِ چپَن د جانِ خُو دشت که د خُونِ غوْته شُدُد و نامِ ازُو «کلامِ خُدا» گُفته موشُد.^{۱۴} لشکرِ های آسمانی که د بِلِه آسپِ های سفید سوار بُود و کالاهای کتانِ سفید و پاک د جانِ خُو دشت، از پُشتِ ازُو مورفت.^{۱۵} از دانِ ازُو شمشیرِ تیز بُر موشه تا قد ازُو مِلتِ ها ره بَزنه. او قد سوْته آینی د بِلِه ازوا حُکمرانی مونه و چرخشتِ شرابِ غَضَبِ خُدایِ قادِرِ مُطلقِ ره قد پایِ خُو لَغه مونه.^{۱۶} د چپَن و رانِ شی آینی نامِ نوشته یه: «شاهِ شاهان و رِب-الارباب.»

^{۱۷} اوخته دیدُم که یگِ ملایکه د آفتُو ایسته بُود و د تمامِ مُرغکوی که د مینکلِ آسمو پَر

مِيزَنه، دَ آوازِ بِلند چِيغ زده گُفت: ”بِيید، بِلدِه مِهْمَانِي كُتِه خُدا جَم شُنِيد^{۱۸} تا گوشتِ پادشايو، گوشتِ قومندانان، گوشتِ قُدرتمندا، گوشتِ اَسپ ها و سَوَاراي ازوا و گوشتِ پگِ مردُما ره بُخوريد، از آزاد و غُلام و كُتِه و ريزه ره.“

^{۱۹} بعد ازو دِيْدُم كه جانورِ وَحْشِي و پادشايونِ زَمِي قد لشكرِ هاي خُو جَم شُد تا قد امزُو اَسپ-سَوَار و لشكرِ شِي جَنگ كنه. ^{۲۰} و جانورِ وَحْشِي كِرِفْتار شُد و قد ازو قَتِي پِيغمبرِ دروغِي كه دَ حُضُورِ ازو مُعْجِزِه ها نِشُو مِيْدَد، ام كِرِفْتار شُد. پِيغمبرِ دروغِي دَ وَسِيْلِه امزُو مُعْجِزِه ها كَساي ره كُمره كُدَد كه نِشانِ جانورِ وَحْشِي ره دَ جِسْمِ خُو قَبُول كُدَد و مُجَسْمِه ازو ره پَرَسْتِش مُوكَد. اونا هر دُوي شِي زنده دَ درياچه اَتِش كه قد گوگرد سوخته رِي بُوَد، اندخته شُد. ^{۲۱} باقِي مَنَدِه ازوا قد شمشيري كه از دانِ اَسپ-سوار بُر مُوشُد، كُشته شُد و تمامِ مُرْغَكُو خود ره از گوشتِ ازوا سِير كَد.

هزار سال

^{۲۰} بعد ازو يگِ مَلايِكِه ره دِيْدُم كه از اَسْمُو تاه مِييه و كِلِي چاهِ بِي اَخِرِ دَ پِيش شِي اَسْتِه و يگِ زنجيرِ كُتِه دَ دِسْتِ خُو دَرِه. ^۲ اُو اَمُو اَزْدَار يَعْنِي اَمُو مَارِ قَدِيمِي ره كه اِبْلِيسِ يا شَيْطُو اَسْتِه، دِسْتَكِير كَد و اُو ره بِلدِه يگِ هزار سال بَنَدِي كَد. ^۳ اُو ره دَ چاهِ بِي اَخِرِ پورته كَد و درگه ره دَ رُوي شِي بَسْتِه كده مُهر-و-لاک كَد تا اُو دِيگِه نَتْنِه مِلَّتْ ها ره

گمراه کُنه تا امویگ هزار سال دَ آخِرِ بَرَسِه. بعد ازو بَلدِه یگ وختِ کم او باید ایله شنه.

^۴ اوخته تَخْت ها ره دِیدم و کسای که دَ بِلِه ازوا شِشْتُد، دَزوا اِخْتِیارِ قِضاوَت کدو دَدِه شُد.

امِچنان جان های کسای ره دِیدم که بخاطرِ شاهِدی عیسیٰ و بخاطرِ کلامِ خُدا سر شی بُریده شُد. اونا جانورِ وَحْشی و یا مُجَسِمِه شی ره پَرَسْتِش نَکَدَد و نشانِ ازو ره دَ پِشانِه ها و یا دَ دِستای خُو قَبُول نَکَدَد. اونا دُوباره زنده شُد و هزار سال قد مسیح حُکمرانی کد. ^۵ لیکن باقی مُرده ها تا آخرِ امزویگ هزار سال دُوباره زنده نَشُد. ای «دُوباره زنده شُدون» اوّل آسته. ^۶ نیک بَخْت و مُقَدَّس آسته کسی که دَ «دُوباره زنده شُدون» اوّل حِصّه دَرِه. مَرگِ دوّم دَ بِلِه ازوا قُدْرَت نَدَرِه، بَلْکِه اونا از طرفِ خُدا و مسیح پِشوايو موشه و هزار سال قد ازو حُکمرانی مونه.

محکوم شُدون شیطو

^۷ وختیکه امو هزار سال تکمیل شُد، شیطو از بندی گری خُو آزاد موشه ^۸ و بُرو مییه که مِلّت ها ره دَ چار گوشه زمی، یعنی جُوج و ماجوج ره گمراه کُنه تا اونا ره بَلدِه جنگ کدو جَم کُنه که تعدادِ ازوا رِقْمِ رِیگِ دریا اَلّی کلو آسته. ^۹ اونا دَ پِراخی زمی دَ حَرکت شُد و اَرْدوگاهِ مُقَدَّسین و شارِ دوست-دَشْتَنی ره محاصِرِه کد، لیکن از آسمو آتِش بارید و اونا ره قُورْت کد. ^{۱۰} و اِبْلِیس که اونا ره گمراه کُد، دَ دریاچه آتِش و گوگرد آندخته شُد، دَ جایی که جانورِ وَحْشی و پِیغمبرِ دروغی آندخته شُد. اونا شاو و روز تا اَبَد عذاب موشه.

۱۱ اوخته یگ تختِ کټه سفید و امو ره که د بِلَه شی شِشْتد دِیدم. آسمو و زمی از حُصوَرِ ازو دوتا کد و بلده ازوا هیچ جای پیدا نَشُد. ۱۲ و مُرده ها ره ریزه و کټه شی ره دِیدم که د پیشِ تخت ایسته بُود و کتابا واز شُد. یگ کتابِ دیگه ام واز شُد که او کتابِ حیات بُود و مُرده ها د مُطابِقِ اعمالِ خُو که د کتابا نوشته بُود، قضاوتِ شُد. ۱۳ و دریا مُرده های ره که د مَنه شی بُود پس دد؛ و مرگ و عالمِ مُرده ها ام مُرده های ره که د مَنه ازوا بُود پس دد و هر کس د مُطابِقِ اعمالی که انجام دده بُود، قضاوتِ شُد. ۱۴ بعد ازو مرگ و عالمِ مُرده ها د دریاچه آتِش اَندخته شُد. دریاچه آتِش مرگِ دوَم آسته. ۱۵ و هر کسی که نام شی د کتابِ حیاتِ نوشته نَشُدِه بُود، او د دریاچه آتِش اَندخته شُد.

اورشَلیم نو

۲۱ بعد ازو یگ آسمونِ نو و یگ زمینِ نو دِیدم، چُون آسمونِ اوّل و زمینِ اوّل از بین رفت و دریا دیگه و جُود نَدشت. ۲ اوخته شارِ مَقَدَّس، یعنی اورشَلیم نو ره دِیدم که از طرفِ خُدا از آسمو تاه مییه، آماده شُدِه رِقَمِ یگ بیری که بلده شوی خُو جور شُدِه. ۳ و یگ آوازِ بلند ره از تختِ شَنِیدم که مُوگُفت:

”اینه، جایگاهِ خُدا دَ مینکلِ اِنسانِ ها اَسته

و اُو قد ازوا بُود-و-باش مُونه.

اُونا قومِ ازو مُوشه

و خُدا خود شی قد ازوا مُوبشه

و خُدای ازوا مُوشه.

اُو هر اُو دیده ره از چیمای ازوا پاک مُونه.

و مَرگِ دِیگه نیسته

و ماتم و ناله و دَرْد و جُود نَمیدشته بَشه،

چراکه چیزای اوّل از بَین رفت.

اُوخته اُمُو که دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتُد، کُفت: ”اینه، تمام چیزا ره از نو جور مُونم.“ و بسم
کُفت: ”نوشته کو، چراکه امی توره ها قابلِ اِعْتِماد و حَقِیْقَت اَسته.“ بسم دَز مه کُفت:
”تکْمیل شُد! ما «اَلِف و یا» و «شُرُوع و خَتَم» اَسْتُم. هر کسی که تُشْنه یِه، ما از چِشْمِه

آب حیات مُفت-و-رایگان دَز شی میدیم.^۷ و هر کسی که پیروز شُنه، وارثِ پگِ امزی چیزا
مُوشه و ما خُدای ازو موبشُم و او فرزند مه.^۸ لیکن ترسوها، بے ایمانا، فاسِدا، آدم کُشا،
زناکارا، جادوگرا، بُت پرستا و تمامِ دروغگویا، جای شی دَ دریاچه آسته که قد آتش و
گوگرد سوخته ریبی یه که مرگِ دوّم آسته.

بعد ازو یکی امزو هفت ملایکه که هفت پیلِه پُر از بلایِ آخری دَشت، اَمده دَز مه گُفت:
”بیه که ما بیری ره دَز تُو نشو بدیم، خاتونِ باره ره.“^۹ اوخته او مره دَ روح دَ یگ کوه
کُته و قیل بُرد و شارِ مُقدّسِ اورشلیم ره دَز مه نشو دَد که از آسمو از طرفِ خُدا تاه میمد.
او شارِ پُر از جلالِ خُدا بود و روشنی شی رقمِ سنگِ قیمتی، یعنی مثلِ یشم بود و
شَفافِ مثلِ بلور.^{۱۰} او یگ دیوالِ کُته و قیل و دوازده درگه دَشت که دَ درگه های شی
دوازده ملایکه بود و دَ بله درگه ها نام های دوازده طایفه بنی اسرائیل نقش شُد: ^{۱۱} او
سه درگه سُون شَرَق دَشت، سه درگه سُون شمال، سه درگه سُون جَنُوب و سه درگه سُون
غَرب.^{۱۲} دیوالِ شارِ دوازده پای-سنگ دَشت که دَ بله ازوا نام های دوازده رسُولِ باره نقش
شُد.

^{۱۳} او ملایکه که قد ازمه توره موگفت، یگ سیخِ اندازه گیری طَلایی دَشت تا شار و
درگه های شی و دیوالی شی ره اندازه بگیریه.^{۱۴} شار دَ شکلِ چارکُنجی بود و درازی شی
دَ اندازه بر شی بود. او ملایکه شار ره قد امزو سیخِ اندازه گرفت که درازی ازو دوازده

هزار تیر پورتو بود و درازی و بر و بلندی شی یگ برابر بود. ^{۱۷} او دیوال شی ره ام اندازه گرفت که یگ صد و چل و چار توغی بود، مطابق اندازه گیری انسان که ملایکه ازو کار میگرفت. ^{۱۸} دیوال شی از یشم جور شدد و خود شار از طلای خالص جور شدد که رقم شیشه پاک بود. ^{۱۹} پای سنگ های دیوال شار قد هر رقم سنگ های قیمتی مزین شدد: پای سنگ اول یشم بود، دوومی یاقوت نیلی، سومی عقیق آوی، چارمی زمرد، پنجمی عقیق سُرَخ، ششمی عقیق جگری، هفتمی زبرجد زرد، هشتمی عقیق آسمانی، نهمی یاقوت زرد، دهمی عقیق سوز، یازدهمی فیروزه و دوازدهمی لعل کبود. ^{۲۱} امو دوازده درگه، دوازده مرواری بود، هر درگه از یگ مرواری جور شدد. سَرَک کِئِه شار از طلای خالص بود، پاک رقم شیشه.

^{۲۲} ما هیچ خانه خدا د امزو شار ندیدم، چراکه خداوند-خداي قادرِ مطلق و باره، عبادتگاه ازو آسته. ^{۲۳} و شار د آفتو و ماهتو ضرورت ندره که د بله شی روشنی کنه، چراکه جلال خدا او ره روشو مونه و باره چراغ ازو آسته. ^{۲۴} ملت ها د روشنی ازو راه موره و پادشایون زمی شان-و-شوکت خو ره د منه ازو میره. ^{۲۵} درگه های شی د غیت روز بسته نموشه، چراکه شاو د اونجی وجود نمیدشته بشه. ^{۲۶} مردم شان-و-شوکت و ثروت ملت ها ره د منه ازو میره. ^{۲۷} و هیچ چیز ناپاک د منه ازو داخل نموشه و نه ام کسی که کارای زشت ره انجام بدیه یا فریبکاری کنه، بلکه تنها کسای که نام های ازوا د کتاب حیات باره نوشته شده، داخل موشه.

۲۲ اوخته امو ملایکه دربای آب حیات ره دز مه نشو دد که رقم بلور آلی شفاف بود و از تخت خدا و باره جاری موشد^۲ و از مینکل سرک کته شار تیر موشد. د هر دو بغل دریا درخت حیات بود که دوازده دفعه میوه میگرفت یعنی د هر ماه میوه خور میدد و بلگای امزو درخت بلده شفای ملت ها بود. ^۳ د اونجی دیگه هیچ لعنت وجود نمیداشته بشه. تخت خدا و باره د منه شار موبشه و خدمتگاری خدا او ره عبادت مونه. ^۴ اونا چهره ازو ره مینگره و نام شی د پیشانه ازوا موبشه. ^۵ د اونجی دیگه شاو نموشه و اونا د روشنی چراغ و روشنی آفتو ضرورت نمیداشته بشه، چون خداوند-خدا بلده ازوا روشنی میدیه و اونا تا ابدالابد حکمرانی مونه.

^۶ و ملایکه دز مه گفت: "امی توره ها قابل اعتماد و حقیقت آسته. خداوند-خدای ارواح پیغمبرا، ملایکه خور ره ری کده تا چیزای ره که د زودی باید واقع شنه د خدمتگاری خو نشو بدیه."

^۷ عیسی مویگه: "اینه، ما د زودی مییم! نیک د بخت کسی که توره های پیشگویی امزی کتاب ره د دل خو نگاه کنه."

^۸ ما یوحنا کسی آستم که امی چیزا ره شنیدم و دیدم. و غیتیکه شنیدم و دیدم، د پایای

امزو ملايکه که امی چیزا ره دز مه نشو دد، اُفتدُم تا او ره سجده کنم. ^۹ لیکن او دز مه گُفت: ”ای کار ره نکو. ما قد ازتو و قد برارون تو پیغمبرا و قد کسای که توره های امزی کتاب ره نگاه مونه، همخدمت استم. تنها خدا ره سجده کو!“ ^{۱۰} بعد ازو دز مه گُفت: ”توره های پیشگویی امزی کتاب ره مهر-و-لاک نکو، چراکه وخت نزدیک استه. ^{۱۱} کسی که بدکار استه، بیل که د بدکاری خو ادامه بدیه و کسی که فاسد استه، بیل که د فساد خو ادامه بدیه و کسی که عادل استه، بیل که د عدالت خو ادامه بدیه و کسی که مقدس استه، بیل که خود ره مقدس نگاه کنه.“

^{۱۲} عیسیٰ مَوگیه: ”اینه، ما د زودی مییم! اجر مه قد ازمه قتی استه تا د هر کس مطابق اعمال شی بدیم. ^{۱۳} ما «الف و یا» استم، «اول و آخر» و «شروع و ختم». ^{۱۴} نیک د بخت کسای که چپنای خو ره موشویه تا د درخت حیات حق دشته بشه و بتنه از درگه د شار داخل شنه. ^{۱۵} د برون شار سگا، جادوگرا، زناکارا، آدمکشها، بت پرستا و تمام کسای استه که دروغ ره خوش دره و دروغ مَوگیه. ^{۱۶} ما عیسیٰ، ملايکه خو ره ربی کدم تا دز شمو د باره امزی چیزا د جماعت های ایماندارا شاهدی بدیه. ما ریشه و نسل داوود و ستاره روشن صبح استم.“

^{۱۷} روح و بیری مَوگیه: ”بیه.“

و هر کسی که میشنوه، بگیه: ”بیه.“

و هر کسی که تُشنه یه، بیه

و هر کسی که دل شی آسته، از آب حیات مُفت-و-رایگان بگیریه.

^{۱۸} ما یوحنا تمام کسای ره که توره های پیشگویی امزی کتاب ره میشنوه خبردار مومنم:
اگه کدم کس د امزیا کدم چیز اضافه کنه، خدا بلاهای ره که د امزی کتاب نوشته شده، د
بله ازو اضافه مونه. ^{۱۹} و اگه کدم کس از توره های پیشگویی امزی کتاب کدم چیز کم
کنه، خدا او ره از درخت حیات و از شار مقدس که د امزی کتاب ذکر شده، بے نصیب
مونه.

^{۲۰} امو که شاهد امزی چیزا آسته، مَوگيه: ”آرے، ما د زودی مییم.“ آمین! بیه ای مولا
عیسی.

^{۲۱} فیض مولا عیسیٰ نصیب پگ [مقدسین] شنه. آمین.